

Державна служба України з надзвичайних ситуацій
Львівський державний університет безпеки життєдіяльності
Факультет психології та соціального захисту
Кафедра практичної психології та педагогіки

ДОПУЩЕНО ДО ЗАХИСТУ
Начальник кафедри ПП та П
д. психол. наук, професор,
полковник служби ц.з

Роксолана СІРКО

«__»_____2025р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА БАКАЛАВРА

на тему:

«ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ ВОЛОНТЕРІВ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ»

ГАЛУЗЬ ЗНАНЬ 05 СОЦІАЛЬНІ ТА ПОВЕДІНКОВІ НАУКИ

СПЕЦІАЛЬНІСТЬ 053 ПСИХОЛОГІЯ

Виконала

здобувач вищої освіти

групи ПС-41

Ірина ТИМЧУК

Керівник – Лілія ПИЛИПЕНКО

Рецензент – Олена ВАВРИНІВ

ЛЬВІВ – 2025

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО–МЕТОДОЛОГІЧІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ФЕНОМЕНУ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ	7
1.1. Теоретичні аспекти емоційного вигорання	7
1.2. Теоретичний аналіз психологічних особливостей емоційного вигорання у волонтерів в умовах воєнного стану	14
Висновки до першого розділу.....	25
РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ ВОЛОНТЕРІВ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ.....	27
2.1. Теоретико-методологічні засади дослідження та характеристика діагностичного інструментарію	27
2.2. Результати дослідження психологічних особливостей емоційного вигорання у волонтерів в умовах воєнного стану	37
2.3. Розробка рекомендацій щодо корекційної роботи	47
Висновки до другого розділу.....	52
ВИСНОВКИ.....	54
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	57
ДОДАТКИ.....	63

ВСТУП

Актуальність дослідження. Волонтерська діяльність є однією з ключових складових громадянського суспільства, особливо в умовах воєнного стану, коли підтримка населення, військових, внутрішньо переміщених осіб та постраждалих набуває критичного значення. З початку повномасштабного військового вторгнення в Україну у 2022 році волонтерський рух став потужною силою, що охоплює медичну, гуманітарну, логістичну, психологічну та військову підтримку. Проте інтенсивна робота в екстремальних умовах, емоційне залучення у вирішення чужих проблем, тривалий стрес і обмеженість ресурсів створюють високий ризик розвитку синдрому емоційного вигорання у волонтерів.

Емоційне вигорання є складним психоемоційним станом, що характеризується фізичним, емоційним та когнітивним виснаженням, демотивацією, зниженням продуктивності, негативним або цинічним ставленням до роботи та людей, а також проблемами у міжособистісному спілкуванні. Для волонтерів, які працюють в умовах війни, цей стан ускладнюється вторинною травматизацією, почуттям провини за неможливість допомогти всім потребуючим і постійною психологічною напругою. Дослідження психологічних особливостей емоційного вигорання у волонтерів в умовах воєнного стану є надзвичайно актуальним, оскільки воно дозволяє не лише виявити причини та механізми цього явища, а й розробити ефективні стратегії його профілактики та подолання, що сприятиме підтримці мотивації та ефективності волонтерів у кризових умовах.

Феномен емоційного вигорання активно досліджується в психології. Г. Фрейденберг першим увів термін «burnout» у 1974 році, описавши його як стан виснаження, що виникає внаслідок тривалого емоційного навантаження, на основі спостережень за соціальними працівниками [46]. Х. Маслач розвинула трикомпонентну модель вигорання (емоційне виснаження, деперсоналізація, редукція професійних досягнень) і розробила Maslach Burnout

Inventory (MBI), який став стандартним інструментом для кількісної оцінки цього стану, що заклав основу для численних досліджень і профілактичних програм [49].

В українському контексті В. Демидюк і М. Пілат досліджували вигорання серед військовослужбовців у зонах конфлікту, застосовуючи методи анкетування та інтерв'ю для аналізу впливу стресових факторів [16]. А. Дербеньова та А. Кунцевська зосередилися на профілактиці вигорання педагогів, використовуючи когнітивно-поведінкові техніки та тренінгові програми [17]. Л. Жужа аналізувала вплив воєнних подій на громадянське суспільство через соціологічні опитування, що виявили зростання психологічного навантаження на волонтерів [20]. Л. Карамушка та Г. Гнускіна вивчали професійне вигорання підприємців, застосовуючи кореляційний аналіз для виявлення зв'язку між організаційними факторами та емоційним виснаженням [23]. Г. Лазос досліджував психологічну підтримку волонтерів, використовуючи фокус-групи та інтерв'ю для розробки рекомендацій щодо зниження вторинної травматизації [27].

Незважаючи на значний науковий доробок, специфічні аспекти емоційного вигорання волонтерів у воєнний час, зокрема вплив вторинної травматизації та довготривалі наслідки, залишаються недостатньо вивченими. Отже, підвищена актуальність і значущість проблеми, її недостатнє теоретичне й практичне опрацювання, а також виявлені суперечності зумовили вибір теми нашого дослідження «Психологічні особливості емоційного вигорання волонтерів в умовах воєнного стану».

Об'єкт: феномен емоційного вигорання у психології.

Предметом дослідження є психологічні особливості емоційного вигорання волонтерів в умовах воєнного стану.

Мета дослідження: виявлення та аналіз психологічних особливостей емоційного вигорання у волонтерів під час воєнного стану, визначення його основних чинників та розробка рекомендацій для профілактики та подолання цього явища.

Для досягнення мети були поставлені такі **завдання**:

1. Проаналізувати теоретичні основи феномена емоційного вигорання, визначити його концептуальні підходи та основні складові.
2. Емпірично дослідити психологічні особливості емоційного вигорання у волонтерів.
3. Розробити тренінгову програму та рекомендації щодо профілактики та подолання емоційного вигорання у волонтерів.

Відповідно до поставлених завдань було використано такі **методи дослідження**: теоретичні (узагальнення, синтез, аналіз), емпіричні (тестування), у дослідженні є когнітивно-поведінковий, психофізіологічний та соціально-психологічний підходи до вивчення емоційного вигорання. У роботі використано теоретичний аналіз наукової літератури, тестування та опитування волонтерів, психодіагностичні методики, а також математико-статистичні методи для обробки отриманих даних.

Теоретичне значення. У кваліфікаційній роботі розглянуто поняття емоційного вигорання, наукові концепції та підходи до вивчення даного феномену, а також проаналізовано та теоретично обґрунтовано методи дослідження психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів в умовах воєнного стану.

Практичне значення кваліфікаційної роботи полягає в тому, що сформовані в результаті дослідження висновки та отримані експериментальні дані, а також розробка соціально-психологічного тренінгу «Профілактики та подолання емоційного вигорання для волонтерів», можуть бути використані практичними психологами.

Гіпотеза дослідження: рівень емоційного вигорання пов'язаний із сукупним стресом, тривожністю, потенціалом вигорання та особистісними якостями

Експериментальна вибірка. Участь у дослідженні взяло 50 волонтерів, вік 30-35 років, досвід волонтерської діяльності не менше 6 місяців, відсутність діагностованих психічних розладів. Учасники представляли різні напрямки

волонтерської роботи: гуманітарна допомога, медична підтримка, логістична допомога і психологічна підтримка. Гендерний розподіл був таким: 28 жінок (56%) і 22 чоловіки (44%), що відображає загальну тенденцію у волонтерському русі.

Апробація результатів дослідження здійснювалася на науково-практичних заходах: всеукраїнській науково-практичній конференції «Особистість в екстремальних умовах» (м. Львів, 2025 р.).

Публікації. Основні результати дослідження за темою кваліфікаційної роботи опубліковано в 1 статті, опублікованій у фаховому науковому виданні України; 1 тезах доповіді матеріалів наукової конференції.

Структура роботи. Робота складається з вступу, двох розділів, висновків до розділів, загальних висновків, списку використаних джерел, який налічує 52 найменувань, з них 8 – іноземними мовами, та 2 додатка. Загальний обсяг кваліфікаційної роботи – 73 сторінки. Обсяг основного тексту становить 56 сторінок і містить 7 рисунків та 2 таблиці.

1 РОЗДІЛ.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ФЕНОМЕНУ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ

1.1. Теоретичні аспекти емоційного вигорання

Феномен емоційного вигорання є предметом численних психологічних досліджень і розглядається як складний психоемоційний стан, що поступово розвивається через безперервне психоемоційне напруження. Він проявляється у вигляді фізичного, емоційного та когнітивного виснаження, яке супроводжується негативними змінами у ставленні до роботи, себе та оточуючих. Основними ознаками емоційного вигорання є втрата ентузіазму, демотивація, хронічна втома, цинізм, соціальна ізоляція, підвищена тривожність і зниження продуктивності [42].

Емоційне вигорання є особливо актуальною проблемою в умовах сучасного світу, де інтенсивний ритм життя, постійне інформаційне навантаження, високі вимоги до продуктивності та професійної відповідальності стають домінуючими факторами стресу. Воно впливає не лише на професійну сферу, а й на загальне психологічне та фізичне благополуччя людини.

Вперше термін «*емоційне вигорання*» (*burnout*) було введено американським психіатром Г. Фрейденбергом у 1974 році [46]. Він спостерігав цей синдром у соціальних працівників, які зазнавали сильного емоційного навантаження через інтенсивну взаємодію з пацієнтами та тривале перебування у стресових ситуаціях. Фрейденберг описав вигорання як «стан фізичного та емоційного виснаження, яке веде до втрати мотивації, зниження продуктивності та появи негативного ставлення як до себе, так і до оточення» [46]; [32, с. 12].

У подальшому дослідження цього феномену продовжила Х. Масlach, яка у 1981 році запропонувала концепцію професійного вигорання, визначивши його як багатовимірний феномен, що включає три основні складові [49]:

1. Емоційне виснаження (*emotional exhaustion*) – почуття надмірної втоми, емоційного та фізичного спустошення.
2. Деперсоналізація (*depersonalization*) – формування негативного, відстороненого або цинічного ставлення до клієнтів, колег та інших людей.
3. Редукція професійних досягнень (*reduced personal accomplishment*) – відчуття власної неефективності, зниження самооцінки та незадоволення своїми професійними результатами. [9, с. 119].

Її методика Maslach Burnout Inventory (MBI) стала одним із найпопулярніших інструментів для вимірювання рівня емоційного вигорання та широко використовується у психологічних дослідженнях.

Згодом коло професій, у яких діагностували емоційне вигорання, значно розширилося. Дослідники почали вивчати цей феномен не лише серед представників допоміжних професій, але й серед офісних працівників, студентів, керівників, підприємців та навіть спортсменів [39]. Зокрема, було доведено, що емоційне вигорання може виникати не тільки внаслідок професійних чинників, а й через загальний соціальний та психологічний стрес, особливо в умовах постійної невизначеності та високих вимог [29]. На сьогоднішній день проблема синдрому емоційного вигорання отримала широку наукову розробку. Цьому питанню присвячено чимало досліджень, авторами яких стали такі вчені, як В. Орел, А. Василенко, Х. Масlach, Т. Форманюк, М. Буріш, Є. Махер, та Л. Помиткіна. Вони аналізували симптоматику та чинники, що сприяють розвитку емоційного вигорання. [33]

У 2019 році Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) офіційно визнала емоційне вигорання професійним феноменом, що пов'язаний із хронічним стресом на робочому місці. Відповідно до оновленої версії Міжнародної класифікації хвороб (МКХ-11), емоційне вигорання визначається як «синдром, що виникає внаслідок хронічного робочого стресу, з яким не вдалося впоратися». У визначенні ВООЗ акцентується на тому, що це не клінічний діагноз, а саме стан, пов'язаний із професійною діяльністю [52].

В останні десятиліття дослідження емоційного вигорання набули міждисциплінарного характеру. Вчені почали застосовувати не тільки психологічні, а й нейрофізіологічні методи дослідження, що дозволяють оцінити зміни в роботі мозку та гормональному фоні людини. Дослідження показали, що у людей з високим рівнем емоційного вигорання змінюється рівень кортизолу — гормону стресу, що свідчить про виснаження адаптаційних механізмів організму [42].

У сучасних дослідженнях активно розглядаються питання профілактики та подолання емоційного вигорання. Дослідники підкреслюють значення розвитку емоційного інтелекту, психологічної гнучкості та навичок саморегуляції, що сприяють запобіганню негативним наслідкам стресу. [43]. Особливу увагу приділяють вивченню впливу сімейних і соціальних чинників на формування емоційного вигорання, оскільки дослідження доводять, що міжособистісні конфлікти та недостатня соціальна підтримка можуть значно підвищувати ризики розвитку цього синдрому [10].

Сучасна наука розглядає емоційне вигорання як результат складної взаємодії внутрішніх та зовнішніх факторів. До основних характеристик цього стану належать:

1. Тривалий характер розвитку – вигорання не виникає миттєво, а поступово наростає протягом кількох місяців або років.
2. Негативний вплив на всі сфери життя – хоча першочергово воно пов'язане з професійною діяльністю, його наслідки поширюються і на особисті стосунки, фізичне здоров'я та психоемоційний стан людини.
3. Кумулятивний ефект – накопичення стресових факторів та невирішених конфліктних ситуацій призводить до глибокого виснаження та порушення адаптаційних механізмів.

Існує кілька психоемоційних станів, які часто плутають з емоційним вигоранням. Важливо розрізняти їх для коректної діагностики та ефективного подолання, порівняння з іншими схожими станами наведено у таблиці 1.1.

Таблиця 1.1. – Порівняння з іншими схожими станами

Стан	Основні характеристики	Відмінності від вигорання
Стрес	Реакція організму на сильний подразник; викликає мобілізацію ресурсів для подолання проблеми	Стрес – це короткотривала реакція, що може мати позитивний ефект, тоді як вигорання є тривалим і виснажливим процесом
Депресія	Почуття глибокої безнадії, втрати сенсу життя, пригніченість, порушення сну та харчування	Депресія охоплює всі аспекти життя людини, тоді як вигорання здебільшого пов'язане з професійною діяльністю
Хронічна втома	Постійна фізична та емоційна виснаженість, незалежно від роботи	Хронічна втома може мати фізіологічне підґрунтя, тоді як вигорання пов'язане із психологічними факторами

У 2019 році Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) офіційно визнала емоційне вигорання професійним феноменом та включила його до Міжнародної класифікації хвороб (МКХ-11), визначивши як «синдром, що виникає внаслідок хронічного робочого стресу, з яким не вдалося впоратися» [52]. Це рішення підкреслило глобальну важливість проблеми, оскільки вигорання стає однією з основних причин втрати продуктивності, підвищення

рівня тривожних і депресивних розладів, а також збільшення ризику серцево-судинних захворювань.

Дослідження показують, що вигорання має як психологічні, так і фізіологічні аспекти. Воно супроводжується дисбалансом кортизолу – гормону стресу, що впливає на роботу серцево-судинної та імунної систем [21, с. 70].

Емоційне вигорання є складним психоемоційним феноменом, який виникає під впливом тривалого стресу та має серйозні наслідки як для професійної діяльності, так і для загального благополуччя людини. Воно включає три основні компоненти – емоційне виснаження, деперсоналізацію та редукцію професійних досягнень. Важливим є розуміння його відмінностей від інших станів, таких як стрес та депресія, а також усвідомлення необхідності профілактики та своєчасного втручання. Сучасні підходи до вивчення емоційного вигорання підкреслюють його біопсихосоціальну природу, що вимагає комплексного підходу до подолання цього явища.

Наукові підходи до вивчення синдрому емоційного вигорання поділяються на кілька основних груп:

1. Результативний підхід – трактує вигорання як певний стан особистості, що включає фіксовані симптоми та стабільні характеристики. Прикладом є трифакторна модель Масlach, яка визначає вигорання як сукупність трьох компонентів – емоційного виснаження, деперсоналізації та зниження особистих досягнень [26, с. 25].

2. Процесуальний підхід – розглядає вигорання як динамічний процес, що розвивається в кілька фаз. Найвідомішою є модель М. Буріша, яка передбачає шість етапів: попереджувальну фазу, фазу зниження рівня власної участі, фазу емоційних реакцій, фазу деструктивної поведінки, фазу психосоматичних реакцій та фазу розчарування [5, с. 88;5].

3. Біопсихосоціальний підхід – ґрунтується на розумінні вигорання як результату взаємодії біологічних, психологічних і соціальних факторів. Зокрема, деякі дослідження показують, що емоційне вигорання корелює з підвищеним рівнем кортизолу та нейротрансмітерними дисфункціями [43].

4. Мотиваційний підхід – розглядає вигорання як наслідок тривалої дисгармонії між мотивацією досягнень і реальними можливостями її реалізації в професійній діяльності [43].

У сучасній психології загальноприйнятим є підхід, який трактує емоційне вигорання як сукупність трьох основних компонентів: емоційного виснаження, деперсоналізації та редукції професійних досягнень. Емоційне виснаження є найпершим і найяскравішим проявом вигорання, що характеризується втомою, хронічним браком енергії та загальним відчуттям спустошеності. Особи, які переживають цей стан, часто скаржаться на труднощі з концентрацією уваги, зниження когнітивних функцій та труднощі зі сном. Емоційне виснаження супроводжується підвищеним рівнем тривожності, роздратованістю, а в деяких випадках – апатією до професійної діяльності [39].

Деперсоналізація проявляється у формуванні цинічного або байдужого ставлення до роботи, колег, клієнтів або студентів (якщо йдеться про освітянську сферу). Це може супроводжуватися розвитком негативних установок щодо оточуючих, зниженням емпатії та дистанціюванням у міжособистісному спілкуванні. На цьому етапі людина сприймає свою діяльність як рутинну, формальну, що може призводити до конфліктів у колективі та зменшення ефективності роботи [29].

Редукція професійних досягнень пов'язана з відчуттям незадоволеності власною професійною діяльністю, зниженням самооцінки та впевненості у своїх здібностях. Працівники, які переживають цей етап вигорання, часто сумніваються у значущості своєї діяльності, втрачають мотивацію до розвитку та можуть ухилятися від прийняття важливих рішень. У деяких випадках це може призводити до повного професійного вигорання і навіть зміни сфери діяльності [34].

Крім основних компонентів, дослідники також зазначають про ряд додаткових симптомів, серед яких підвищена тривожність, соматичні порушення (головний біль, проблеми з травленням, підвищений артеріальний тиск), соціальна ізоляція та емоційна нестабільність. Згідно з сучасними

дослідженнями, ці прояви можуть мати тривалі наслідки для психологічного та фізичного здоров'я людини [42].

Діагностика емоційного вигорання здійснюється за допомогою різних психологічних методик, які дозволяють оцінити його рівень, визначити чинники виникнення та розробити ефективні стратегії подолання. Одним із найпоширеніших інструментів є опитувальник Масlach (MBI – Maslach Burnout Inventory), який дозволяє оцінити ступінь вираженості трьох основних компонентів вигорання: емоційного виснаження, деперсоналізації та редукції особистих досягнень [49]. Ця методика є найбільш популярною серед дослідників і широко застосовується в психологічній практиці [33].

Ще одним відомим методом є методика В. Бойка, яка виділяє три фази вигорання: напруження, резистенцію та виснаження [2]. Ця методика дозволяє визначити, на якому етапі розвитку перебуває синдром у конкретної особи, та запропонувати відповідні корекційні заходи [18].

Для дослідження емоційного вигорання використовується Шкала професійного стресу (PSS – Professional Stress Scale), яка вимірює рівень стресового навантаження та його вплив на професійну діяльність [46]. Вона є особливо ефективною для оцінки зв'язку між рівнем стресу та розвитком вигорання [10].

Окрім психологічних методів, останнім часом активно застосовуються біологічні показники, зокрема вимірювання рівня кортизолу у слині. Це гормон, який є біомаркером стресу та дозволяє оцінити рівень фізіологічного виснаження організму. Дослідження показують, що на початкових стадіях емоційного вигорання рівень кортизолу може бути підвищеним, однак при тривалому впливі стресових чинників відбувається його зниження через виснаження адаптаційних ресурсів організму [23].

Отже, емоційне вигорання є складним психологічним феноменом, що виникає внаслідок тривалого впливу стресових факторів. Воно характеризується емоційним виснаженням, деперсоналізацією та зниженням особистих досягнень, що негативно впливає на професійну та особистісну

сфери життя людини. Існують різні підходи до вивчення цього феномену, а також методи його діагностики. Сучасні дослідження підтверджують, що емоційне вигорання має біологічні, психологічні та соціальні корені, що вимагає комплексного підходу до його профілактики та лікування.

1.2 Теоретичний аналіз психологічних особливостей емоційного вигорання у волонтерів в умовах воєнного стану

Волонтерська діяльність відіграє ключову роль у підтримці суспільства під час кризових ситуацій, зокрема в умовах військових конфліктів. Від початку повномасштабної війни в Україні волонтери стали невід'ємною частиною допомоги як цивільному населенню, так і військовим. Вони виконують широкий спектр завдань – від збору та розподілу гуманітарної допомоги до пошуку необхідних ресурсів для медичних установ, допомоги пораненим, евакуації людей із небезпечних регіонів та навіть роботи в прифронтових зонах. Деякі з них залучені до психологічної підтримки постраждалих, працюючи з людьми, що пережили травматичні події, зокрема з тими, хто втратив близьких, домівку або зазнав насильства.

Проте така діяльність супроводжується значним емоційним навантаженням, яке часто стає хронічним. Волонтери працюють у режимі постійного стресу, що зумовлено як безперервним потоком запитів про допомогу, так і гострим відчуттям відповідальності за тих, кому вони допомагають. Багато хто з них стикається з ситуаціями, що викликають сильний емоційний відгук, зокрема свідчать про руйнування, смерть або важкі фізичні та психологічні страждання людей. Висока інтенсивність роботи, відсутність можливості відпочинку та значні моральні виклики сприяють розвитку синдрому емоційного вигорання, який може мати серйозні наслідки як для самої особи, так і для її подальшої діяльності [31,с.76].

Поняття емоційного вигорання вперше було введено Г. Фрейденбергером у 1974 році, який визначав його як стан фізичного, емоційного та психічного виснаження, викликаний тривалим залученням до діяльності, що вимагає

інтенсивної емоційної віддачі [46]; [3,с.203]. Спочатку цей термін застосовувався до медичних працівників та соціальних службовців, однак подальші дослідження показали, що феномен вигорання характерний для всіх професій та діяльностей, що передбачають тривалий контакт з людьми, які переживають кризові стани. З часом це поняття почало використовуватися у ширшому контексті, охоплюючи також викладачів, психологів, рятувальників і, зокрема, волонтерів, які часто працюють в умовах стресу та підвищеної відповідальності.

Подальше вивчення цього явища здійснювали такі дослідники, як Х. Масlach та С. Джексон, які запропонували трикомпонентну модель емоційного вигорання, що включає такі аспекти [49]:

1. Емоційне виснаження – стан, коли людина відчуває тотальну втому, нестачу енергії та відсутність ресурсів для подальшої роботи. У волонтерів це часто проявляється у відчутті хронічної перевтоми, втрати мотивації та бажання допомагати, що до цього було головним рушієм їхньої діяльності.

2. Деперсоналізація – розвиток негативного або відстороненого ставлення до тих, кому волонтери допомагають. Це може проявлятися у байдужості до чужого болю, цинічному сприйнятті страждань інших або навіть агресії у відповідь на запити про допомогу.

3. Редукція особистих досягнень – суб'єктивне зниження оцінки власної ефективності, що призводить до відчуття марності виконуваної роботи, сумнівів у власних можливостях і втрати віри у зміни на краще [1, с.28].

Особливої уваги набуває проблема емоційного вигорання серед волонтерів, оскільки їх діяльність передбачає постійний контакт із людьми, що перебувають у кризових ситуаціях. Волонтери не тільки допомагають іншим, але й самі часто є частиною постраждалих громад, що посилює їх емоційну вразливість. Військовий конфлікт та його наслідки впливають і на особисте життя волонтерів – багато з них мають близьких, які воюють або перебувають у зонах бойових дій, втратили свої домівки чи змушені були змінити місце

проживання. Це створює подвійний тиск: з одного боку, вони переживають власний біль і втрати, а з іншого – змушені підтримувати інших людей, приховуючи власні емоції [31, с.76].

Дослідження показують, що тривалий вплив стресових факторів у волонтерській діяльності призводить до:

1. Фізичного виснаження – постійне недосипання, перевтома, ослаблення імунної системи, що робить волонтерів вразливими до хвороб.
2. Емоційного перенавантаження – високий рівень емпатії змушує волонтерів переживати біль та страждання людей, яким вони допомагають, що сприяє накопиченню негативних емоцій.
3. Почуття безнадії та втрати мотивації – відчуття, що зусилля не дають результату, що кількість людей, які потребують допомоги, постійно зростає, а ресурси – обмежені [31, с.78].

У волонтерів часто формується так званий «синдром рятівника», коли вони беруть на себе занадто багато обов'язків, нехтуючи власними потребами. Вони можуть відчувати провину за будь-які невдачі, за неможливість допомогти всім, хто цього потребує, що ще більше посилює емоційне виснаження. Деякі дослідники також звертають увагу на психосоматичні прояви вигорання, серед яких головні болі, проблеми з травленням, порушення сну, підвищена тривожність та навіть панічні атаки [31, с.80].

Важливо зазначити, що емоційне вигорання у волонтерів не є раптовим явищем, а розвивається поступово. На початкових стадіях вони можуть не усвідомлювати проблему, продовжуючи працювати у звичному темпі, однак згодом починають відчувати зниження енергії, втому, зменшення бажання виконувати завдання, які раніше приносили задоволення. Без вчасного втручання цей процес може призвести до повного психологічного та фізичного виснаження, депресії, а в деяких випадках – до повної відмови від волонтерської діяльності.

Вивчення синдрому емоційного вигорання у волонтерів здійснюється в межах декількох наукових підходів, кожен з яких акцентує увагу на певних

аспектах цього явища. Визначення основних підходів до дослідження емоційного вигорання дозволяє не лише глибше зрозуміти його механізми, а й розробити ефективні стратегії профілактики та подолання цього стану.

Психофізіологічний підхід розглядає емоційне вигорання як результат порушення адаптаційних можливостей організму через тривалий вплив стресових факторів. Відповідно до цього підходу, вигорання є не лише психологічним феноменом, а й комплексною реакцією організму, що супроводжується змінами у роботі нервової, ендокринної та серцево-судинної систем. Відомо, що у людей, які перебувають у стані хронічного стресу, підвищується рівень кортизолу, що з часом може призводити до виснаження надниркових залоз, порушення обміну речовин, погіршення когнітивних функцій і навіть розвитку психосоматичних захворювань. Дослідники також вказують на наявність зв'язку між вигоранням і порушенням режиму сну, зниженням імунітету та розвитком психосоматичних симптомів, таких як головний біль, підвищена втомлюваність, м'язові болі та розлади травлення [16,с.102].

Волонтери, які працюють в умовах кризових ситуацій, особливо схильні до таких фізіологічних змін, оскільки вони часто працюють у стані фізичного та емоційного перенапруження, не маючи можливості для повноцінного відпочинку. Нестача сну, погане харчування, постійне перебування у стані «бойової готовності» сприяють накопиченню фізіологічного стресу, що може призводити до передчасного виснаження організму. Дослідження показують, що хронічний стрес у волонтерів може викликати розлади у вегетативній нервовій системі, що виявляється через прискорене серцебиття, підвищений або нестабільний артеріальний тиск, проблеми з концентрацією уваги та загальне зниження працездатності [31,с.78].

Психологічний підхід пояснює емоційне вигорання через зміни у когнітивній та емоційній сфері особистості. В межах цього підходу дослідники звертають увагу на те, що емоційне вигорання у волонтерів часто є результатом когнітивного дисонансу – розбіжності між очікуваними результатами своєї

роботи та реальними обставинами, у яких вони змушені діяти. Волонтери, особливо ті, хто працює в умовах гуманітарної кризи, часто стикаються з ситуаціями, коли їхніх зусиль недостатньо для забезпечення всіх потреб постраждалих, що може викликати почуття безсилля, розчарування та навіть провини.

Згідно з психологічним підходом, емоційне вигорання у волонтерів може розвиватися через надмірне ототожнення з людьми, яким вони допомагають. Дослідження показують, що волонтери з високим рівнем емпатії більше схильні до вигорання, оскільки вони глибоко переживають чужі проблеми, часто несвідомо переносячи їх на себе. Це може призводити до розвитку вторинної травматизації, коли людина, яка постійно перебуває у контакті з травматичними історіями, сама починає відчувати симптоми тривоги, депресії або навіть ПТСР [27,с.127].

Когнітивні аспекти вигорання включають зміну мотивації. На початкових етапах волонтерської діяльності людина може бути натхнена ідеєю допомоги, однак згодом, коли зіштовхується з реальністю та труднощами, її мотивація може знижуватися. Особливо небезпечним є «синдром рятівника», коли волонтери беруть на себе надмірну відповідальність і не дають собі права на відпочинок, вважаючи, що їхня місія є критичною і що без їхньої допомоги інші не впораються. Зрештою, це призводить до емоційного виснаження, відчуття втрати контролю над ситуацією та зниження впевненості у власних силах [31,с.80].

Соціально-психологічний підхід акцентує увагу на впливі зовнішнього середовища на розвиток емоційного вигорання у волонтерів. Серед основних соціальних чинників дослідники виділяють низьку соціальну підтримку, відсутність організаційних ресурсів та емоційний тиск з боку суспільства. Волонтери, особливо ті, що працюють у зоні бойових дій, часто відчують відсутність підтримки навіть від найближчого оточення. Через високий рівень залученості вони можуть нехтувати соціальними контактами, що призводить до ізоляції та посилення відчуття самотності.

Емоційне вигорання волонтерів є багатовимірним процесом, що включає декілька ключових складових, які у сукупності призводять до значного зниження ефективності діяльності, погіршення психоемоційного стану та навіть до відмови від подальшої волонтерської активності. Дослідники виділяють три основні компоненти синдрому емоційного вигорання: емоційне виснаження, деперсоналізація та редукція особистих досягнень. Кожна з цих складових має свої характерні прояви та вплив на загальний стан волонтера.

Емоційне виснаження – це один із найбільш очевидних та ранніх проявів вигорання, що характеризується відчуттям постійної втоми, втрати фізичних і психологічних ресурсів, зниження мотивації та емоційної стійкості. Волонтери, які відчувають емоційне виснаження, можуть скаржитися на втому, навіть якщо вони достатньо відпочивали, втрачати інтерес до своєї діяльності, а будь-яке спілкування з людьми починає сприйматися як додаткове навантаження. Цей стан також супроводжується психосоматичними симптомами, такими як головний біль, проблеми з травленням, безсоння або, навпаки, постійна сонливість. Виснаження особливо характерне для волонтерів, які працюють в умовах хронічного стресу, наприклад, на територіях бойових дій або в центрах допомоги внутрішньо переміщеним особам [31,с.78].

Важливим аспектом емоційного виснаження є порушення балансу між витраченими ресурсами та їхнім відновленням. Волонтери часто нехтують власними потребами на користь допомоги іншим, що призводить до поступового виснаження їхніх внутрішніх резервів. Довготривала емоційна напруга, пов'язана із взаємодією з постраждалими від війни чи інших кризових ситуацій, сприяє розвитку вторинної травматизації, яка лише поглиблює стан вигорання [1, с.30].

Деперсоналізація – це наступний етап вигорання, який проявляється у зміні ставлення волонтера до людей, яким він допомагає. Якщо на початкових етапах діяльності волонтер відчуває натхнення та бажання допомогти, то згодом, на фоні виснаження, може виникати емоційна відстороненість або навіть роздратування. Волонтери можуть сприймати людей, які отримують

допомогу, як джерело проблем або як тягар. Це може проявлятися у байдужості, відчуженості або навіть агресивному ставленні до бенефіціарів. В окремих випадках деперсоналізація може супроводжуватися цинічним ставленням до своєї діяльності, коли волонтери починають вважати, що їхня робота не має сенсу, а люди, яким вони допомагають, не цінують їхніх зусиль. Дослідження показують, що саме деперсоналізація є одним із найнебезпечніших аспектів вигорання, оскільки вона кардинально змінює мотивацію волонтера та може призводити до конфліктів у колективі або до повного припинення волонтерської діяльності [3, с.204].

Причини деперсоналізації можуть бути різними. Вона часто виникає у волонтерів, які працюють в умовах високої емоційної залученості та браку психологічної підтримки. Такі люди можуть відчувати, що вони змушені постійно віддавати свої ресурси, не отримуючи нічого натомість. Дослідники також відзначають, що деперсоналізація часто є захисним механізмом, який дозволяє волонтерам дистанціюватися від надмірного емоційного навантаження [16,с.105].

Редукція особистих досягнень – це складова емоційного вигорання, що пов'язана зі зниженням почуття власної ефективності та цінності своєї діяльності [44]. Волонтери можуть почати відчувати, що їхні зусилля не приносять очікуваних результатів, що вони не справляються зі своїми завданнями або що їхня допомога є незначною порівняно з масштабом проблем. Це може призводити до зниження самооцінки, втрати мотивації та появи відчуття безсилля.

Редукція особистих досягнень особливо характерна для волонтерів, які працюють у кризових умовах, де обсяг завдань є надмірним, а їхнє вирішення потребує великих зусиль і часу. Волонтери, які займаються евакуацією людей з небезпечних зон, можуть відчувати глибоке розчарування, коли їм не вдається врятувати всіх, хто цього потребує. Згодом це може призводити до втрати впевненості у своїх силах та виникнення почуття провини [27,с.129].

Ще одним важливим аспектом редукції особистих досягнень є емоційне порівняння з іншими волонтерами. Часто люди, які займаються благодійною діяльністю, схильні оцінювати свою роботу через призму суспільного схвалення або порівняння з іншими учасниками волонтерського руху. Якщо вони вважають, що їхній внесок є недостатнім, це може спричинити відчуття меншовартості та зниження задоволеності від роботи [20,с.80].

Складові емоційного вигорання у волонтерів взаємопов'язані і можуть посилювати одна одну. Емоційне виснаження сприяє розвитку деперсоналізації, а вона, своєю чергою, призводить до зниження почуття особистої ефективності. Якщо ці процеси не контролювати, це може призвести до повного вигорання, яке змусить волонтера припинити свою діяльність.

Для запобігання емоційному вигоранню важливо вчасно розпізнавати його симптоми та вживати заходів для їх подолання. Дослідники наголошують на необхідності психологічної підтримки для волонтерів, організації програм професійного розвитку, а також створення умов для повноцінного відпочинку та відновлення ресурсів. Також важливим є підтримання балансу між особистим життям та волонтерською діяльністю, що дозволяє уникнути перевантаження та зберегти мотивацію до роботи [4, с.145].

Дослідники вказують на низку ключових факторів, які підвищують ризик розвитку вигорання серед волонтерів. Серед них можна виділити хронічний стрес, перевантаження завданнями, брак підтримки, високі очікування від суспільства, а також особистісні особливості волонтера.

Одним із найвагоміших чинників є хронічний стрес, який виникає через тривалу роботу у важких умовах без можливості повноцінного відпочинку та психологічного розвантаження. Волонтери, які працюють у зонах активних бойових дій або надають допомогу внутрішньо переміщеним особам, щодня стикаються з людським горем, втратами, нестачею ресурсів, а іноді й небезпекою для власного життя. Постійне перебування у стресових обставинах виснажує як фізично, так і емоційно, що згодом може призводити до депресивних станів, апатії та навіть соматичних захворювань [32].

Перевантаження завданнями є ще одним важливим фактором вигорання. Багато волонтерів беруть на себе надмірну кількість обов'язків, не залишаючи часу на відпочинок та відновлення ресурсів. Часто це відбувається через дефіцит волонтерів та велику кількість запитів на допомогу, що змушує окремих людей працювати понад свої можливості. Дослідження показують, що волонтери, які не мають чіткого графіка роботи та не розподіляють навантаження, швидше зазнають вигорання, ніж ті, хто дотримується режиму праці та відпочинку [36,с.28].

Брак підтримки також є критичним фактором розвитку емоційного вигорання. Волонтери часто працюють в умовах, де немає можливості отримати належну емоційну та організаційну підтримку. Це особливо характерно для людей, які працюють у складних умовах, де вони стикаються з травматичними ситуаціями та потребують професійної психологічної допомоги. Відсутність такої підтримки може призводити до ізоляції, відчуття самотності та наростання емоційного виснаження [38]. Психологи наголошують на важливості супервізії для волонтерів, яка допомагає розвантажити їхній емоційний стан та навчитися справлятися зі стресом.

Ще одним фактором, що сприяє вигоранню, є високі очікування суспільства. Волонтерів часто сприймають як людей, які мають необмежені ресурси, енергію та можливості допомагати. Це створює додатковий тиск і почуття відповідальності за результати своєї роботи. Волонтери можуть відчувати провину за те, що не можуть допомогти всім, або за те, що їхніх зусиль недостатньо для розв'язання глобальних проблем. Такі емоційні переживання з часом підсилюють ризик емоційного виснаження та знижують мотивацію продовжувати діяльність [3, с.205].

Також важливу роль у розвитку вигорання відіграють особистісні особливості волонтера. Люди з високим рівнем емпатії, схильністю до самопожертви та ідеалізованим баченням своєї місії більш уразливі до емоційного вигорання. Вони часто не вміють встановлювати особисті межі та відмовлятися від додаткових завдань, що призводить до перевантаження.

Низький рівень стресостійкості та недостатні навички саморегуляції підвищують ризик втрати мотивації та виникнення психологічних проблем [14,с.72].

У дослідженні емоційного вигорання волонтерів застосовуються як кількісні, так і якісні методи, що дозволяють комплексно оцінити рівень виснаження, визначити чинники ризику та знайти ефективні шляхи подолання цього явища. Дослідження ґрунтуються на психологічних, соціологічних та біофізичних підходах, що забезпечують різнобічний аналіз проблеми.

Серед найбільш поширених методів є анкетування, яке дає змогу оцінити рівень емоційного вигорання, виявити основні симптоми та фактори ризику. Зокрема, часто використовується методика MBI (Maslach Burnout Inventory), розроблена Х. Маслач, яка дозволяє оцінити три основні компоненти вигорання: емоційне виснаження, деперсоналізацію та зниження особистих досягнень [49]. Ця методика широко застосовується в дослідженнях психологічного стану волонтерів, оскільки дозволяє отримати надійні та валідні результати щодо ступеня їхнього вигорання та професійної мотивації [1, с. 32].

Окрім анкетування, значне місце у вивченні вигорання займають інтерв'ю та фокус-групи, що спрямовані на глибший аналіз суб'єктивного досвіду волонтерів. Завдяки цим методам можна отримати якісну інформацію про емоційні реакції, мотиваційні особливості, проблеми та бар'єри, з якими стикаються волонтери. Такий підхід дозволяє дослідникам зрозуміти, які чинники найбільше впливають на психологічний стан людей, залучених до волонтерської діяльності, та які стратегії вони використовують для подолання стресу. Це особливо актуально в умовах військового конфлікту, коли емоційні навантаження значно зростають [31, с. 79].

Ще одним важливим напрямом досліджень є психофізіологічні методи, які допомагають оцінити рівень стресу у волонтерів на фізіологічному рівні. Зокрема, застосовуються такі методики, як вимірювання рівня кортизолу в крові, аналіз серцевого ритму, оцінка змін у показниках артеріального тиску. Дослідження доводять, що високий рівень стресу, пов'язаний із волонтерською

діяльністю в умовах кризових ситуацій, може мати значний вплив на фізичний стан організму, провокуючи розвиток хронічної втоми, серцево-судинних захворювань та розладів сну. Вивчення цих аспектів дозволяє не лише діагностувати рівень емоційного вигорання, а й розробити ефективні заходи для його профілактики та лікування [16, с. 105].

У дослідженні вигорання волонтерів використовуються психодіагностичні методики, які дозволяють оцінити когнітивні, емоційні та поведінкові аспекти вигорання. До них належать такі тестові методики, як «Шкала професійного вигорання» В. Бойка, «Шкала емоційного вигорання» Х. Масlach і С. Джексона, а також опитувальники оцінки стресостійкості та адаптаційних можливостей особистості [2]; [49]. Ці методики дають змогу отримати як кількісні, так і якісні характеристики стану вигорання, визначити ступінь його розвитку та основні симптоми [14, с. 70].

Окремий напрям досліджень пов'язаний із аналізом соціальних та організаційних чинників вигорання. Вивчається вплив робочого середовища, рівень підтримки з боку колег, керівництва та громадськості, а також організаційні аспекти роботи волонтерів. Дослідження показують, що волонтери, які працюють у командах із чіткою структурою та розподілом обов'язків, рідше стикаються з вигоранням, ніж ті, хто змушений виконувати різнопланові завдання без належної підтримки [3].

Значне місце у вивченні проблеми емоційного вигорання займають методи спостереження, які дають змогу проаналізувати поведінкові прояви вигорання у волонтерів. Це включає оцінку невербальних реакцій, рівня активності, змін у комунікативних навичках та загальному психологічному стані. Дослідники зазначають, що одним із перших проявів вигорання є зниження ініціативності, втрата мотивації, зменшення рівня соціальної взаємодії та підвищена дратівливість [32, с. 90].

Отже, емоційне вигорання є серйозною проблемою серед волонтерів, особливо в умовах військових конфліктів. Воно супроводжується емоційним виснаженням, деперсоналізацією та зниженням почуття особистої

ефективності. Основними чинниками вигорання є хронічний стрес, перевантаження, брак підтримки та високі очікування. Для запобігання вигоранню необхідно створювати ефективні механізми психологічної підтримки волонтерів, забезпечувати умови для їхнього відпочинку та розвивати програми психологічного супроводу.

Висновки до першого розділу

У першому розділі кваліфікаційної роботи було розглянуто теоретичні аспекти емоційного вигорання, зокрема визначено поняття, підходи до його вивчення, основних дослідників цього феномена, а також складові та методи дослідження. Було встановлено, що емоційне вигорання є складним психоемоційним станом, який розвивається внаслідок тривалого впливу стресових факторів і проявляється у вигляді фізичного, емоційного та когнітивного виснаження. Основними ознаками цього явища є втрата ентузіазму, демотивація, хронічна втома, цинізм, соціальна ізоляція, підвищена тривожність і зниження продуктивності.

Було проаналізовано, що поняття «емоційне вигорання» вперше було введене Г. Фрейденбергом у 1974 році, а його багатовимірну модель розробила Х. Масlach, яка виокремила три основні компоненти: емоційне виснаження, деперсоналізацію та редукцію особистих досягнень. У 2019 році Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) офіційно визнала емоційне вигорання професійним феноменом, що підтверджує його значний вплив на фізичний та психологічний стан людини.

Дослідження вигорання набуло міждисциплінарного характеру, поєднуючи психологічні, нейрофізіологічні та соціологічні підходи. Сучасна наука розглядає цей феномен як результат взаємодії зовнішніх (робочий стрес, високе навантаження, соціальні фактори) та внутрішніх (емоційна стійкість, здатність до саморегуляції) чинників. Окрему увагу приділено особливостям емоційного вигорання у волонтерів, які працюють в умовах військових конфліктів. Волонтери часто стикаються з високими психологічними

навантаженнями, емоційним перенасиченням, тривалим стресом та моральними викликами, що сприяє розвитку вигорання. Основними факторами, які підвищують ризик цього явища, є перевантаження завданнями, відсутність чітких меж між роботою та особистим життям, низька соціальна підтримка та високі очікування від суспільства.

Було визначено, що особливості вигорання волонтерів включають такі компоненти, як фізичне виснаження, деперсоналізація та редукція особистих досягнень. Волонтери часто страждають від вторинної травматизації, коли вони переймають страждання людей, яким допомагають, що підсилює емоційний дисбаланс. У таких умовах важливе значення має система психологічної підтримки, навчання технік стрес-менеджменту та організація якісного відпочинку для волонтерів.

Отже, результати аналізу літератури підтверджують, що емоційне вигорання є серйозною проблемою, яка негативно впливає на психологічний стан та професійну діяльність людей, особливо волонтерів. Подальше дослідження цієї теми має бути спрямоване на розробку ефективних заходів профілактики та мінімізації наслідків вигорання серед волонтерів, а також на формування стратегії підтримки, що сприятиме їхній психологічній стійкості та збереженню мотивації до подальшої діяльності.

РОЗДІЛ 2.

ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ ВОЛОНТЕРІВ У ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ

2.1. Теоретико-методологічні засади дослідження та характеристика діагностичного інструментарію

Емоційне вигорання є однією з ключових проблем сучасної психології, особливо в контексті діяльності осіб, які працюють в умовах підвищеного психоемоційного навантаження. Волонтери, які надають допомогу під час воєнного стану, перебувають у ситуації хронічного стресу, що спричинений не лише інтенсивною діяльністю, а й екстремальними умовами, такими як загроза життю, невизначеність і необхідність швидкого прийняття рішень. У зв'язку з цим виникає потреба у глибокому емпіричному аналізі психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів, що дозволить не лише виявити фактори, які сприяють цьому стану, а й розробити ефективні стратегії його профілактики та корекції.

Дослідження психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів у період воєнного стану потребує чітко визначених теоретичних і методологічних засад, які забезпечать наукову обґрунтованість отриманих результатів. Теоретична основа дослідження базується на концепціях емоційного вигорання, розроблених Х. Масlach, В., Дж. Грінберга, а також на теоріях стресу та адаптації (Г. Сельє, Т. Холмс, Р. Раге) [19]; [41] Методологічний підхід поєднує психодіагностичні методи, спрямовані на оцінку рівня вигорання, стресостійкості, тривожності та особистісних характеристик, що дозволяє отримати комплексне уявлення про досліджуваний феномен.

Цей розділ присвячений опису вибірки дослідження, обґрунтуванню її параметрів, а також детальній характеристиці діагностичного інструментарію, який використовувався для збору емпіричних даних. Вибір методик

зумовлений їхньою валідністю, надійністю та придатністю для аналізу психологічних особливостей волонтерів в умовах воєнного часу. У подальшому викладі будуть розглянуті особливості організації дослідження, критерії відбору респондентів та специфіка застосованих психодіагностичних засобів.

Теоретичною основою дослідження є синтез сучасних психологічних концепцій, які пояснюють природу емоційного вигорання, його детермінанти та наслідки. Концепція Х. Масlach і С. Джексона визначає емоційне вигорання як синдром, що включає емоційне виснаження, деперсоналізацію та зниження професійної самореалізації. Ця модель є універсальною для аналізу вигорання в різних професійних групах, однак потребує адаптації до специфіки волонтерської діяльності, яка характеризується добровільною, часто неоплачуваною роботою в умовах високого ризику [49].

Альтернативний підхід, запропонований В. Бойко, акцентує увагу на динаміці вигорання як процесу, що проходить три фази: напруження, резистенції та виснаження. Ця модель є особливо релевантною для дослідження волонтерів, оскільки враховує вплив зовнішніх стресорів, таких як воєнний стан, на формування психоемоційних реакцій. Крім того, теорія Г. Сельє про загальний адаптаційний синдром дозволяє пояснити фізіологічні та психологічні механізми, які лежать в основі реакції волонтерів на хронічний стрес [51]; [9].

Методологічною основою дослідження є системний підхід, який передбачає аналіз емоційного вигорання як багатовимірного феномену, що включає когнітивні, емоційні, поведінкові та фізіологічні компоненти. Для забезпечення об'єктивності дослідження застосовується комбінація кількісних і якісних методів, зокрема психодіагностичних опитувальників і статистичного аналізу даних. Вибір методик зумовлений їхньою спрямованістю на оцінку ключових психологічних характеристик, які можуть впливати на рівень вигорання: стресостійкості, тривожності, особистісних рис і адаптаційних можливостей.

Вибірка дослідження була сформована з урахуванням специфіки об'єкта та предмета дослідження – психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів у період воєнного стану. Дослідження проводилося у два етапи, що дозволило забезпечити репрезентативність даних і перевірити гіпотези на різних групах респондентів.

Під час дослідження було залучено респондентів, які відповідають вимогам. Обсягу вибірки зумовлений необхідністю підвищення статистичної достовірності результатів і можливості застосування кореляційного аналізу для виявлення зв'язків між емоційним вигоранням, стресостійкістю, тривожністю та особистісними характеристиками. Віковий діапазон (30-35 років), оскільки це дозволяє зберегти однорідність вибірки та порівнянність результатів між етапами.

Очікується, що гендерний розподіл на даному етапі буде з можливим незначним переважанням жінок, що відповідає демографічним особливостям волонтерських груп. Для забезпечення репрезентативності вибірки планується залучити волонтерів із різних напрямків діяльності: гуманітарна допомога (доставка продуктів, одягу), медична підтримка (надання першої допомоги, супровід поранених), логістична допомога (організація евакуації, транспортування ресурсів) та психологічна підтримка (робота з постраждалими від війни). Такий підхід дозволить врахувати специфіку психоемоційного навантаження, пов'язаного з різними видами волонтерської роботи.

Обсяг вибірки 50 осіб є достатнім для застосування параметричних і непараметричних статистичних методів, таких як t-критерій Стюдента, кореляційний аналіз Пірсона чи Спірмена. Згідно з рекомендаціями статистичної літератури, для кореляційного аналізу мінімальний розмір вибірки становить 50 осіб, щоб забезпечити статистичну потужність на рівні 0,8 при середньому розмірі ефекту ($r = 0,3$).

Обмеження вікового діапазону (30-35 років) дозволяє зосередитися на групі, яка є однорідною за психологічними та соціальними характеристиками, що зменшує вплив вікових факторів на результати. Водночас вибірка є

достатньо різноманітною за типами волонтерської діяльності, що забезпечує можливість узагальнення результатів на популяцію волонтерів воєнного часу.

Для дослідження психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів у період воєнного стану було обрано комплекс психодіагностичних методик, які дозволяють оцінити рівень вигорання, стресостійкість, тривожність, особистісні характеристики та адаптаційні можливості респондентів. Вибір інструментарію зумовлений їхньою валідністю, надійністю та придатністю до аналізу психоемоційних станів у контексті екстремальних умов. Нижче наведено детальну характеристику кожної методики, включаючи її теоретичне обґрунтування, структуру, психометричні характеристики та доцільність використання у цьому дослідженні.

Методика діагностики емоційного вигорання, розроблена В. Бойко, базується на концепції вигорання як динамічного процесу, що розвивається внаслідок хронічного професійного стресу. На відміну від моделі Х. Масlach, яка акцентує увагу на трьох вимірах (емоційне виснаження, деперсоналізація, зниження професійної самореалізації), підхід В.Бойко розглядає вигорання як послідовність трьох фаз: напруження, резистенції та виснаження. Кожна фаза включає специфічні симптоми, такі як тривожність, неадекватна емоційна реакція, редукція професійних обов'язків тощо. Ця модель є особливо релевантною для дослідження волонтерів, оскільки враховує вплив зовнішніх стресорів, таких як воєнний стан, на психоемоційний стан.

Психометричні характеристики методики В. Бойко характеризуються високою валідністю та надійністю. Конструктна валідність підтверджена кореляцією з іншими інструментами оцінки вигорання. Методика апробована на різних професійних групах, включаючи педагогів, медичних працівників і соціальних працівників, що свідчить про її універсальність.

Методика В. Бойко була обрана для цього дослідження через її здатність детально аналізувати динаміку вигорання, що є важливим у контексті волонтерської діяльності в умовах війни. Волонтери зазнають інтенсивного впливу психотравмуючих факторів (наприклад, свідчення страждань, загроза

безпеці), що відповідає фазі напруження в моделі Бойко. Крім того, методика дозволяє виявити специфічні симптоми, які можуть бути пов'язані з воєнним контекстом, наприклад, тривожність чи психосоматичні порушення. Її перевагою є адаптація до пострадянського простору, що робить її зрозумілою для україномовних респондентів.

Шкала соціальної реадaptaції (SRRS), розроблена Т. Холмсом і Р. Раге, базується на припущенні, що життєві події, які потребують адаптації, створюють стрес і підвищують ризик психоемоційних [46]. Кожна подія оцінюється за рівнем стресового впливу в умовних одиницях. У контексті воєнного стану ця методика дозволяє оцінити, як сукупність стресогенних подій (втрата близьких, зміна місця проживання, інтенсивна волонтерська діяльність) впливає на психологічний стан волонтерів.

Шкала складається з 43 життєвих подій, кожна з яких має певну вагу в балах (від 11 до 100). Наприклад, смерть близької людини оцінюється в 100 балів, а незначні порушення закону – в 11 балів. Респонденти вказують, які події відбувалися в їхньому житті протягом останнього року, а загальний рівень стресу обчислюється як сума балів.

Шкала Холмс-Раге має задовільну валідність, підтверджену кореляцією з показниками фізичного та психічного здоров'я. Надійність методики обмежена суб'єктивністю сприйняття подій респондентами, однак її широке використання в дослідженнях стресу свідчить про практичну цінність. Коефіцієнт внутрішньої узгодженості становить приблизно 0,78 для основних подій.

Холмс-Раге була обрана для оцінки стресостійкості волонтерів, оскільки воєнний стан спричиняє численні зміни в житті (вимушена міграція, втрата ресурсів, інтенсивна діяльність), які можна кількісно оцінити за допомогою SRRS. Методика дозволяє виявити, які саме події мають найбільший вплив на психологічний стан волонтерів, і оцінити їхню адаптаційну здатність. У поєднанні з методикою Бойко вона допомагає встановити зв'язок між зовнішніми стресорами та рівнем емоційного вигорання.

П'ятифакторна модель особистості (Big Five), розроблена Р. Маккреєм і П. Коста, описує структуру особистості через п'ять основних вимірів: екстраверсія, доброзичливість, сумлінність, невротизм і відкритість до досвіду. Ця модель широко використовується для аналізу зв'язку між особистісними рисами та психоемоційними станами, включаючи вигорання. Наприклад, високий рівень невротизму асоціюється з підвищеною вразливістю до стресу, тоді як сумлінність може сприяти стійкості до вигорання [48].

У дослідженні використовується адаптована версія п'ятифакторного опитувальника (наприклад, NEO-FFI або BFQ), що містить 60-120 тверджень, які оцінюються за 5-бальною шкалою Лікерта (від «зовсім не згоден» до «повністю згоден»). Кожна шкала (екстраверсія, доброзичливість тощо) включає набір питань, які вимірюють відповідну рису. Результати дозволяють визначити профіль особистості респондента та оцінити вплив окремих рис на вигорання.

П'ятифакторний опитувальник був обраний для оцінки особистісних детермінант емоційного вигорання. Волонтери з високим рівнем невротизму можуть бути більш схильними до тривожності та виснаження, тоді як екстраверсія та сумлінність можуть сприяти кращій адаптації до стресових умов. Аналіз особистісних рис дозволяє виявити фактори ризику та захисту, що є важливим для розробки рекомендацій щодо корекційної роботи.

Методика Дж. Гібсона спрямована на оцінку індивідуальної схильності до вигорання з урахуванням організаційних і особистих факторів. Вона базується на ідеї, що вигорання залежить не лише від зовнішніх умов, а й від внутрішніх ресурсів, таких як мотивація, стратегії подолання стресу та сприйняття роботи. Методика є менш відомою порівняно з інструментами Х.Маслач чи В.Бойко, але її перевагою є акцент на профілактиці вигорання.

Опитувальник включає близько 40-50 тверджень, які оцінюють такі аспекти, як робоче перевантаження, підтримка колег, баланс між роботою та особистим життям, а також внутрішні ресурси (самооцінка, оптимізм).

Респонденти відповідають за шкалою Р. Лікерта, а результати дозволяють визначити рівень потенціалу вигорання (низький, середній, високий).

Методика має помірну валідність і надійність, але її цінність полягає в діагностиці ранніх ознак вигорання. Вона менш поширена в пострадянському просторі, тому потребує додаткової адаптації для україномовних респондентів.

Методика Дж. Гібсона була обрана як доповнення до інструменту В. Бойко, оскільки дозволяє оцінити не лише поточний рівень вигорання, а й потенційні ризики, пов'язані з умовами волонтерської діяльності. У воєнний час волонтери часто стикаються з організаційними труднощами (брак ресурсів, хаотичність завдань), які методика Дж. Гібсона допомагає виявити.

Шкала тривожності, розроблена Дж. Тейлором і адаптована Т. Немчиновим, базується на концепції тривожності як стійкої особистісної риси, що впливає на сприйняття стресових ситуацій. Тривожність розглядається як фактор, що посилює ризик емоційного вигорання, особливо в умовах невизначеності, характерної для воєнного стану.

Шкала містить 50 тверджень, які оцінюють фізіологічні, емоційні та поведінкові прояви тривожності. Респонденти відповідають «так» або «ні», а загальний бал дозволяє класифікувати рівень тривожності як низький, середній або високий. Адаптація Т. Немчинова враховує культурні особливості пострадянського простору.

Методика має високу валідність і надійність. Вона широко використовується в клінічній і прикладній психології.

Шкала Дж. Тейлора була обрана для оцінки рівня тривожності волонтерів, оскільки воєнний стан спричиняє хронічну невизначеність і загрозу, що посилюють тривожні стани. Високий рівень тривожності може бути предиктором вигорання, що робить цю методику важливою для комплексного аналізу.

Комплексне дослідження психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів у період воєнного стану потребує використання діагностичних методик, які дозволяють оцінити не лише сам феномен

вигорання, а й супутні психоемоційні стани та особистісні фактори, що впливають на його розвиток. Обрані методики – діагностика емоційного вигорання В. Бойко, шкала стресостійкості та соціальної адаптації Холмс-Раге, п'ятифакторний опитувальник особистості, оцінка потенціалу вигорання Дж. Гібсона та шкала тривожності Дж. Тейлора в адаптації Т. Немчинова – формують цілісний інструментарій, який забезпечує багатогранний аналіз досліджуваного феномену. Кожна методика має унікальні особливості, що дозволяють висвітлити різні аспекти психологічного стану волонтерів, а їхнє поєднання сприяє отриманню достовірних і валідних даних.

Методика В. Бойко є центральною в дослідженні, оскільки безпосередньо діагностує рівень емоційного вигорання, розкриваючи його динаміку через три фази (напруження, резистенція, виснаження). Її деталізована структура дозволяє виявити специфічні симптоми, такі як тривожність чи психосоматичні порушення, які можуть бути особливо вираженими в умовах воєнного стану. Наприклад, фаза напруження, що включає переживання психотравмуючих обставин, є релевантною для волонтерів, які стикаються з наслідками бойових дій, втратами та стражданнями інших. Водночас методика Бойко не оцінює зовнішні стресори чи особистісні ресурси, що обмежує її можливості для повного пояснення причин вигорання.

Цю прогалину заповнює шкала стресостійкості та соціальної адаптації Холмс-Раге, яка кількісно вимірює вплив життєвих подій на психологічний стан респондентів. У контексті воєнного стану волонтери зазнають численних змін, таких як втрата близьких, зміна місця проживання чи інтенсивна діяльність, які можуть накопичуватися та посилювати стрес. Шкала Холмс-Раге дозволяє встановити, які саме події мають найбільший вплив на адаптаційні можливості волонтерів, і перевірити гіпотезу про зв'язок між сукупним стресом і рівнем вигорання. Наприклад, високий бал за SRRS може корелювати з фазою виснаження за методикою В. Бойко, що вказуватиме на причинно-наслідковий зв'язок.

П'ятифакторний опитувальник особистості доповнює інструментарій, надаючи інформацію про індивідуальні риси, які можуть виступати факторами ризику або захисту від вигорання. Високий рівень невротизму, наприклад, асоціюється з підвищеною вразливістю до стресу та тривожності, що може посилювати вигорання, тоді як сумлінність і екстраверсія сприяють кращій адаптації до складних умов. У контексті волонтерської діяльності особистісні риси відіграють ключову роль, оскільки мотивація до добровільної роботи часто пов'язана з доброзичливістю та відкритістю до досвіду. Аналіз профілю особистості дозволяє не лише пояснити індивідуальні відмінності в рівні вигорання, а й розробити персоналізовані рекомендації для корекційної роботи.

Методика оцінки потенціалу вигорання Дж. Гібсона додає превентивний вимір до дослідження, оцінюючи ризики вигорання, пов'язані з організаційними факторами (наприклад, брак підтримки чи перевантаження) та особистими ресурсами (оптимізм, стратегії подолання). У воєнний час волонтери часто працюють в умовах хаотичної організації, обмежених ресурсів і високої відповідальності, що робить цю методику доречною для виявлення ранніх ознак вигорання. Її поєднання з методикою Бойко дозволяє порівняти поточний стан вигорання з потенційними ризиками, що є цінним для прогнозування та профілактики.

Нарешті, шкала тривожності Тейлора в адаптації Т. Немчинова оцінює рівень тривожності як стійкої риси, що може посилювати вигорання в умовах невизначеності та загрози, характерних для воєнного стану. Тривожність є важливим медіатором між стресом і вигоранням, оскільки вона впливає на сприйняття подій і здатність справлятися з ними. Високий рівень тривожності може корелювати з фазою напруження за методикою Бойко, а також із високими балами за шкалою Холмс-Раге, що вказує на комплексний вплив психоемоційних факторів.

Поєднання цих методик забезпечує багатогранний аналіз емоційного вигорання, охоплюючи:

1. Поточний стан (методика В. Бойко, шкала тривожності Дж. Тейлора).
2. Зовнішні фактори (шкала Холмс-Раге).
3. Особистісні детермінанти (п'ятифакторний опитувальник).
4. Потенційні ризики (методика Дж. Гібсона).

Такий підхід дозволяє не лише діагностувати вигорання, а й виявити його причини, індивідуальні особливості та можливості для профілактики. Крім того, методики є валідними та надійними, що забезпечує достовірність результатів. Їхня адаптація до пострадянського простору (зокрема, В. Бойко, Т. Немчинов) робить їх зрозумілими для україномовних респондентів, а універсальність (Холмс-Раге, Big Five, Дж. Гібсон) дозволяє порівнювати результати з міжнародними дослідженнями.

Незважаючи на переваги, обрані методики мають певні обмеження. Наприклад, шкала Холмс-Раге залежить від суб'єктивного сприйняття подій респондентами, що може впливати на точність оцінки. Методика Дж. Гібсона менш апробована в україномовному середовищі, що потребує додаткової перевірки валідності. Крім того, тривалість заповнення всіх опитувальників може бути викликом для волонтерів, які працюють в умовах обмеженого часу. Для мінімізації цих обмежень дослідження проводилося через Google Forms, що забезпечило зручність і анонімність, а також дозволило респондентам заповнювати опитувальники у зручний для них час.

Обраний інструментарій є особливо доречним у контексті воєнного стану, оскільки враховує специфіку психоемоційного навантаження волонтерів. Методики дозволяють оцінити вплив екстремальних умов (загроза безпеці, втрати, невизначеність) на психологічний стан, а також виявити ресурси, які допомагають волонтерам справлятися зі стресом. Наприклад, методика Бойко чутлива до психотравмуючих обставин, які є повсякденною реальністю для волонтерів, тоді як шкала Тейлора відображає тривожність, спричинену хронічною нестабільністю.

Діагностичний інструментарій, який включає методики В. Бойко, Холмс-Раге, п'ятифакторний опитувальник особистості, оцінку потенціалу вигорання Дж. Гібсона та шкалу тривожності Дж. Тейлора в адаптації Т. Немчинова, є валідним і надійним для комплексного аналізу емоційного вигорання. Кожна методика висвітлює окремий аспект психологічного стану волонтерів – від поточного рівня вигорання до зовнішніх стресорів, особистісних рис і потенційних ризиків. Їхня взаємодоповнюваність забезпечує цілісне розуміння феномену вигорання, а адаптація до україномовного контексту робить інструментарій придатним для дослідження в Україні.

Обрані методики враховують специфіку воєнного стану, зокрема вплив психотравмуючих подій, хронічної тривожності та організаційних труднощів на психоемоційний стан волонтерів. Водночас інструментарій дозволяє не лише діагностувати вигорання, а й виявити ресурси для його профілактики, що є основою для розробки рекомендацій у подальших розділах дослідження. Таким чином, теоретичні та методологічні засади створюють міцне підґрунтя для емпіричного аналізу, який буде представлено в наступних підрозділах.

2.2. Результати дослідження психологічних особливостей емоційного вигорання у волонтерів в умовах воєнного стану

Емоційне вигорання волонтерів, які працюють в умовах воєнного стану, є складним психологічним феноменом, що потребує емпіричного аналізу для виявлення його особливостей, детермінант і наслідків. Воєнний контекст створює унікальні умови, які поєднують хронічний стрес, психотравмуючі події та високий рівень відповідальності, що може посилювати ризик вигорання. Метою цього підрозділу є представлення результатів емпіричного дослідження, спрямованого на оцінку рівня емоційного вигорання волонтерів, аналіз його зв'язку зі стресостійкістю, тривожністю та особистісними характеристиками, а також виявлення ключових психологічних факторів, що впливають на цей стан.

Для збору даних використовувалися психодіагностичні методики, зокрема діагностика емоційного вигорання В. Бойко, шкала стресостійкості та

соціальної адаптації Холмс-Раге, п'ятифакторний опитувальник особистості, оцінка потенціалу вигорання Дж. Гібсона та шкала тривожності Дж. Тейлора в адаптації Т. Немчинова. Дані збиралися за допомогою Google Forms, що забезпечило зручність, анонімність і доступність для респондентів, які перебувають у різних регіонах України.

Психодіагностика проводилася в період з січня по березень 2025 року, що дозволило охопити волонтерів, які мають значний досвід роботи в умовах воєнного стану.

На основному етапі дослідження взяло участь 50 респондентів, які відповідали критеріям вибірки, описаним у підрозділі 2.1 (вік 30-35 років, досвід волонтерської діяльності не менше 6 місяців, відсутність діагностованих психічних розладів). Учасники представляли різні напрямки волонтерської роботи: гуманітарна допомога (40%), медична підтримка (30%), логістична допомога (20%) і психологічна підтримка (10%). Гендерний розподіл був таким: 28 жінок (56%) і 22 чоловіки (44%), що відображає загальну тенденцію у волонтерському русі.

Для залучення респондентів використовувалися соціальні мережі, зокрема групи волонтерів у Telegram і Facebook, а також прямі контакти з волонтерськими організаціями. Учасникам надсиалося запрошення з коротким описом мети дослідження, гарантією анонімності та посиланням на Google Forms. Щоб підвищити мотивацію до участі, підкреслювалася важливість дослідження для розробки психологічної підтримки волонтерів.

Щоб уникнути втоми респондентів, опитувальник було розбито на модулі, які можна було заповнювати поетапно. Середній час заповнення становив 40-50 хвилин. Для забезпечення якості даних форма включала контрольні запитання (наприклад, повторювані твердження для перевірки уважності). Респонденти могли зберегти прогрес і повернутися до заповнення пізніше, що було особливо важливим для волонтерів, які працюють в умовах обмеженого часу.

Дослідження проводилося з дотриманням етичних принципів психологічних досліджень. Учасники отримали повну інформацію про мету, процедуру та використання даних. Участь була добровільною, а респонденти могли припинити заповнення опитувальника в будь-який момент без пояснення причин. Дані зберігалися в зашифрованому вигляді, а доступ до них мали лише дослідники. Після завершення дослідження учасникам було запропоновано ознайомитися з узагальненими результатами, що підвищило їхню зацікавленість.

Незважаючи на зручність Google Forms, процедура збору даних мала певні обмеження. По-перше, доступ до інтернету міг бути ускладненим для волонтерів у прифронтових зонах, що потенційно обмежило участь деяких груп. По-друге, самозвітна природа опитувальників могла призвести до суб'єктивних спотворень, наприклад, через соціальну бажаність чи недооцінку власного стану. Для мінімізації цих обмежень використовувалися анонімність і чіткі інструкції, які закликали учасників відповідати щиро.

Обробка зібраних даних проводилася з використанням сучасних статистичних інструментів, що дозволило забезпечити об'єктивність і достовірність результатів. Для аналізу застосовувалися програми Microsoft Excel (для первинної обробки), що представлено у додатку А і SPSS Statistics (для поглибленого статистичного аналізу). Дані з Google Forms автоматично експортувалися у форматі таблиць, що спростило їх систематизацію.

На першому етапі дані з усіх опитувальників було закодовано та перевірено на наявність пропусків чи помилок. Для методики В. Бойко обчислювалися бали за кожним симптомом і фазою вигорання (напруження, резистенція, виснаження), а також загальний рівень вигорання. Для шкали Холмс-Раге підраховувалася сума балів за життєві події, що дозволило класифікувати рівень стресу. П'ятифакторний опитувальник надавав оцінки за п'ятьма рисами особистості (екстраверсія, доброзичливість, сумлінність, невротизм, відкритість до досвіду) [24]. Методика Дж. Гібсона оцінювала

потенціал вигорання за організаційними та особистими факторами, а шкала Дж. Тейлора – рівень тривожності.

Пропуски в даних (менше 5% випадків) оброблялися шляхом заміни середніми значеннями для відповідних шкал, що є стандартною практикою в психологічних дослідженнях

Для детального аналізу психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів було проведено поглиблений статистичний аналіз, який включав порівняння груп, перевірку гіпотез і оцінку розподілу даних. Використання програми SPSS Statistics (версія 26) дозволило забезпечити точність обчислень і валідність висновків. Аналіз проводився з урахуванням специфіки вибірки (50 респондентів на основному етапі, вік 30-35 років, волонтери воєнного часу) та особливостей застосованих методик.

Для наочної інтерпретації результатів було створено кілька графіків, які відображають розподіл показників, порівняння груп і тенденції. Графіки підготовлені за допомогою SPSS і Microsoft Excel, що забезпечило їхню точність і естетичність.

Гістограма рівня вигорання (Бойко): Гістограма показала нормальний розподіл загального рівня вигорання з піком на значенні 45 – 50 балів (рис. 2.1). Фаза напруження мала найбільш виражений пік, що вказує на домінування початкових симптомів вигорання, таких як тривожність і переживання психотравмуючих обставин.

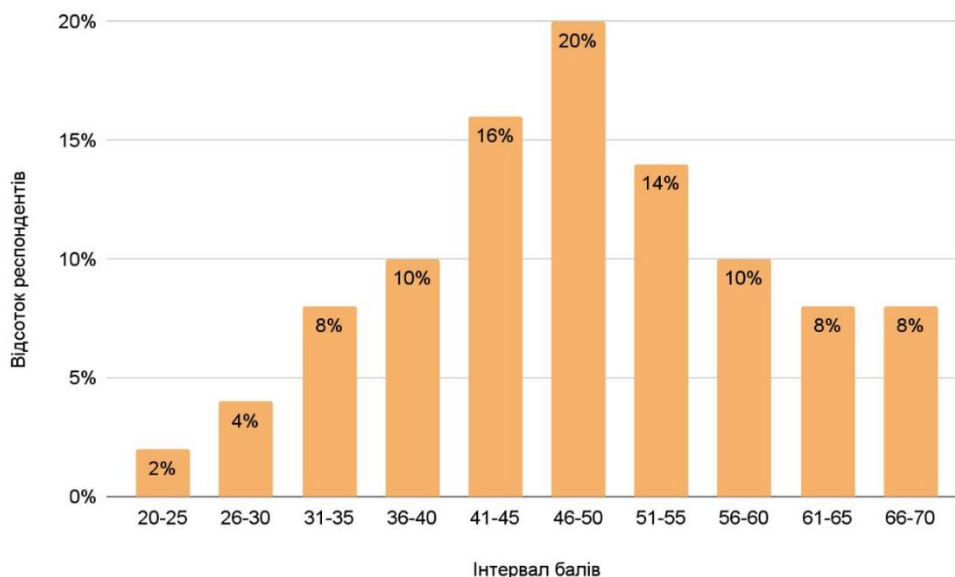


Рисунок 2.1. Розподіл рівня емоційного вигорання за методикою В. Бойко

Для попередньої оцінки зв'язку між стресом (Холмс-Рей) і вигоранням (В. Бойко) було побудовано діаграму розсіювання (рис. 2.2). Точки концентрувалися в зоні середнього стресу (200-300 балів) і середнього вигорання (40-60 балів), що вказує на потенційну кореляцію.



Рисунок 2.2. Зв'язок між рівнем стресу та вигоранням

Стовпчикова діаграма показала розподіл тривожності за гендером (рис. 2.2). Жінки мали вищі середні значення (34,2 vs 30,5), а також більшу частку високих показників (>35 балів), що підтверджує гендерні відмінності.

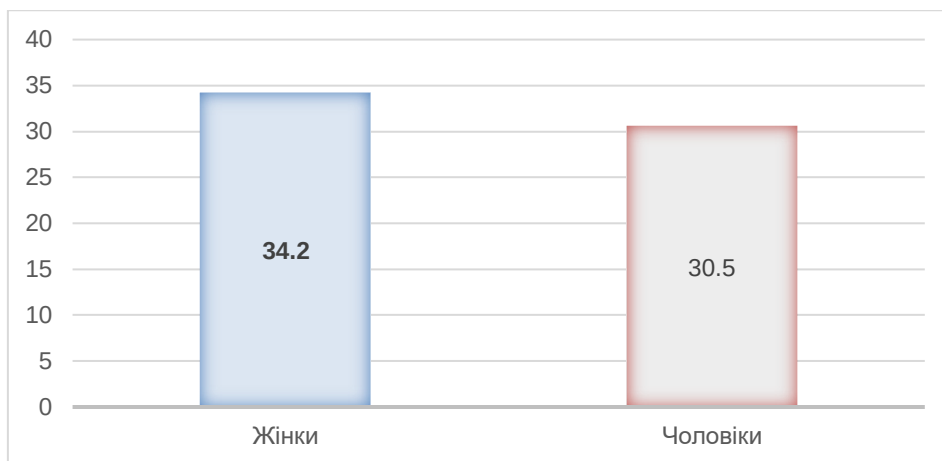


Рисунок 2.3. Розподіл тривожності за гендером

Кругова діаграма відобразила частку респондентів із високими значеннями за п'ятьма рисами особистості (рис. 2.3). Найпоширенішою була висока сумлінність (28% – 14 учасників), що відображає мотивацію до волонтерства, тоді як високий невротизм спостерігався лише у 10%.

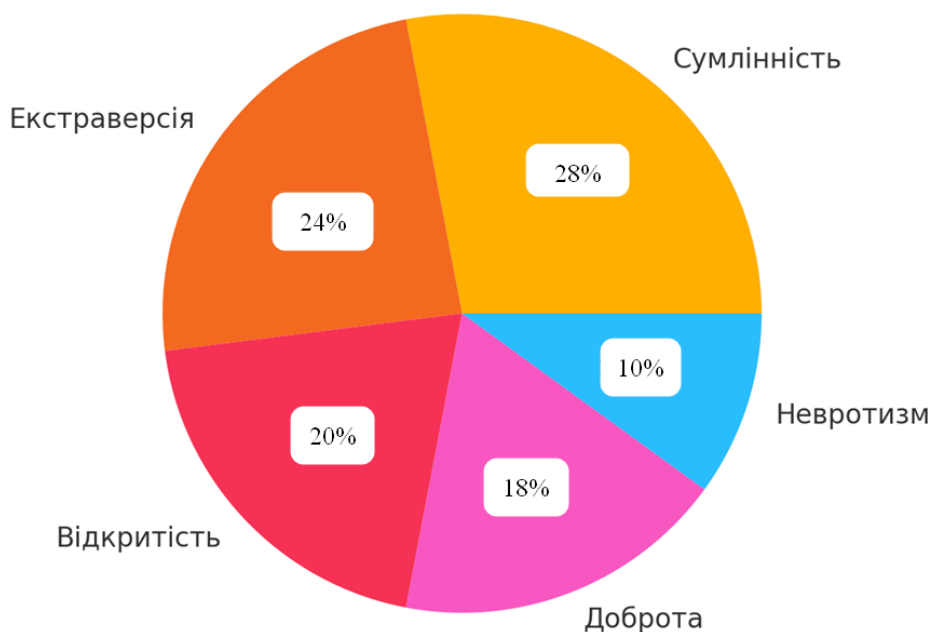


Рисунок 2.4. Розподіл високих значень особистісних рис

Для перевірки гіпотези про зв'язки між вигоранням, стресом, тривожністю, потенціалом вигорання та особистісними рисами було проведено

кореляційний аналіз за методом К. Пірсона. Результати представлені в таблиці 2.1.

Таблиця 2.1. – Кореляційна матриця ключових показників

Змінна	Вигорання (Бойко)	Стрес (Холмс- Page)	Тривожність (Тейлор)	Потенціал вигорання (Гібсон)	Невротизм	Сумлінність
Вигорання (Бойко)	1	0,62**	0,58**	0,55**	0,49*	-0,25*
Стрес (Холмс-Page)		1	0,45*	0,50**	0,38*	-0,18
Тривожність (Тейлор)			1	0,47*	0,65**	-0,15
Потенціал вигорання				1	0,40*	-0,30*
Невротизм					1	-0,10
Сумлінність						1

Примітка: ** $p < 0,01$, * $p < 0,05$

Основні результати представлено нижче. Так, вигорання (В. Бойко) має сильну позитивну кореляцію зі стресом ($r = 0,62$, $p < 0,01$), що підтверджує гіпотезу про вплив стресових подій на вигорання. Це відображає вплив воєнного стану, зокрема таких подій, як втрата близьких чи зміна умов життя. Тривожність (Дж. Тейлор) також позитивно корелює з вигоранням ($r = 0,58$, $p < 0,01$), що вказує на її роль як медіатора між стресом і вигоранням. Потенціал вигорання (Дж. Гібсон) має помірну кореляцію з вигоранням ($r = 0,55$, $p < 0,01$),

що підтверджує можливість прогнозування вигорання на основі організаційних і особистих факторів. Невротизм позитивно корелює з вигоранням ($r = 0,49$, $p < 0,01$) і тривожністю ($r = 0,65$, $p < 0,01$), що вказує на його роль як фактора ризику. Сумлінність має слабку негативну кореляцію з вигоранням ($r = -0,25$, $p < 0,05$) і потенціалом вигорання ($r = -0,30$, $p < 0,05$), що свідчить про її захисну функцію.

Ці зв'язки підтверджують комплексний характер вигорання, яке залежить від зовнішніх (стрес), внутрішніх (тривожність, невротизм) і організаційних (потенціал вигорання) факторів.

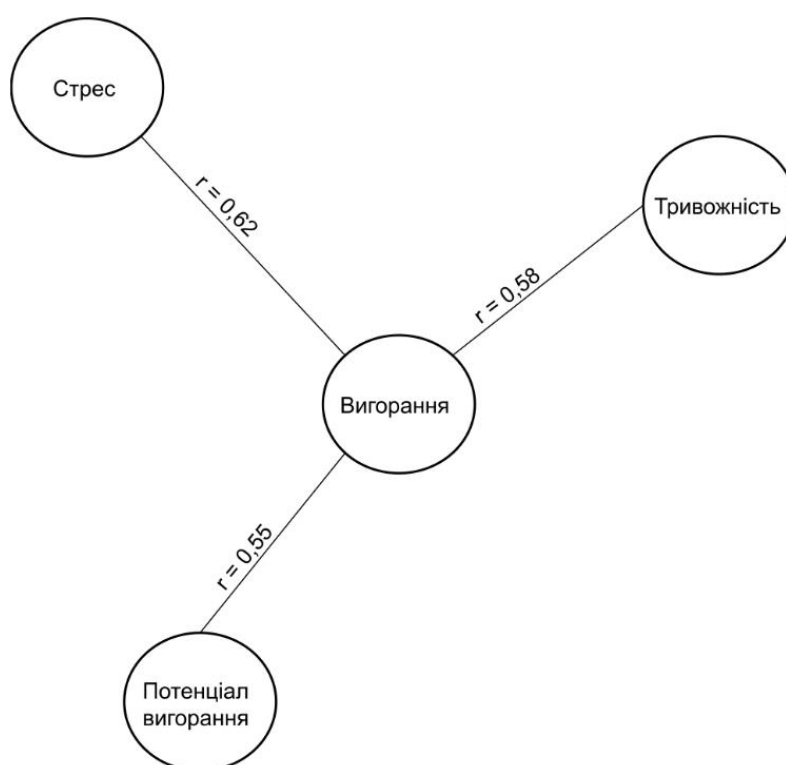


Рисунок 2.5. Кореляційна плеяда показника «Вигорання»

Плеяда (рис. 2.5) демонструє, що «Вигорання» має позитивні кореляції зі Стресом $r = 0,62$, Тривожністю $r = 0,58$ та Потенціалом вигорання $r = 0,55$, що свідчить про взаємозумовленість емоційного виснаження з травматичними стресорами та підвищеною тривожністю.

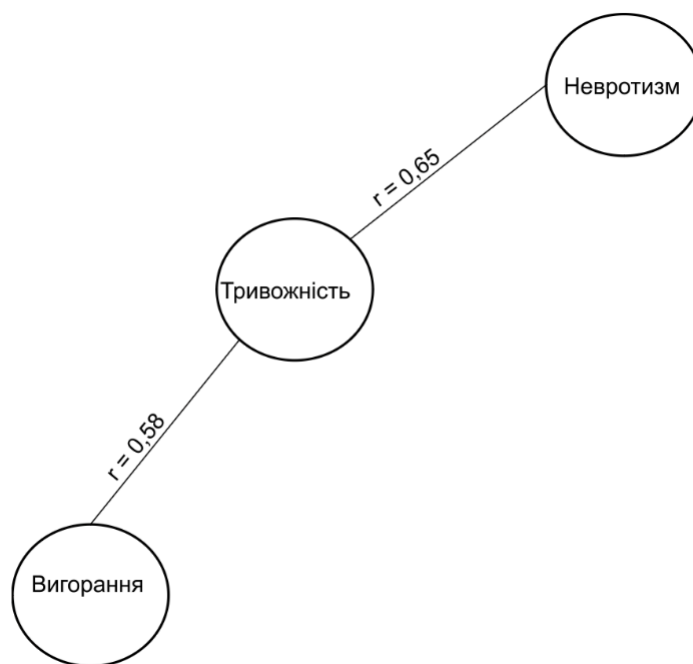


Рисунок 2.6. Кореляційна плеяда показника «Тривожність»

Центральний показник «Тривожність» (рис. 2.5) позитивно корелює з Невротизмом $r = 0,65$ та Вигоранням $r = 0,58$. Отже, підвищена тривожність та схильність до невротичних переживань формують підґрунтя для розвитку емоційного виснаження.

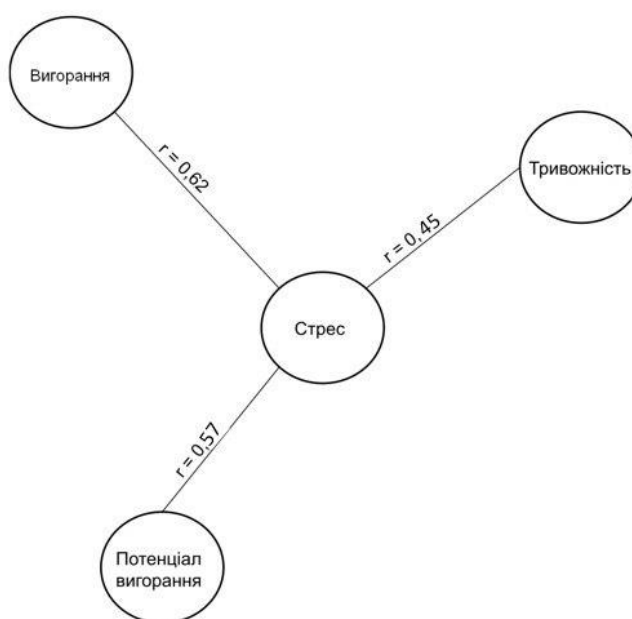


Рисунок 2.7. Кореляційна плеяда показника «Стрес»

«Стрес» (рис. 2.7) демонструє прямі позитивні зв'язки з Вигоранням $r = 0,62$, Тривожністю $r = 0,45$ та Потенціалом вигорання $r = 0,57$. Це підтверджує, що високий рівень стресу є ключовим чинником, який підсилює негативні емоційні стани та ризики професійного вигорання.

Емпіричний аналіз психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів у період воєнного стану дозволив отримати детальне уявлення про їхній психоемоційний стан. Психодіагностика, проведена за допомогою Google Forms, виявилася ефективним інструментом збору даних, що забезпечило зручність і анонімність для 50 респондентів основного етапу. Використання п'яти методик (В.Бойко, Холмс-Раге, п'ятифакторний опитувальник, Дж. Гібсон, Дж. Тейлор) дозволило оцінити вигорання, стрес, тривожність, потенціал вигорання та особистісні риси.

Результати показали, що більшість волонтерів (60%) мають середній рівень вигорання, з акцентом на фазі напруження, що відображає вплив психотравмуючих обставин воєнного стану. Високий рівень стресу (30% респондентів із >300 балів за Холмс-Раге) і тривожності (35% із високими показниками за Дж. Тейлором) вказують на значне психоемоційне навантаження. Гендерні відмінності виявилися помітними у тривожності та невротизмі (вищі у жінок), тоді як тип діяльності впливав на вигорання: психологічна підтримка асоціювалася з найвищими показниками.

Математично-статистичний аналіз, включаючи порівняння груп і кореляції, підтвердив зв'язок вигорання зі стресом ($r = 0,62$), тривожністю ($r = 0,58$) і невротизмом ($r = 0,49$), а також захисну роль сумлінності ($r = -0,25$). Графічне відображення (гістограми, діаграми розсіювання) допомогло візуалізувати ці тенденції, підкресливши різницю між групами та зв'язки між змінними.

Отримані дані створюють основу для розробки рекомендацій щодо корекційної роботи, які будуть представлені в наступному підрозділі. Вони підкреслюють необхідність адресної психологічної підтримки волонтерів, з урахуванням їхньої діяльності, гендерних особливостей і особистісних рис.

2.3. Розробка рекомендацій щодо корекційної роботи

Емоційне вигорання волонтерів, які працюють в умовах воєнного стану, є серйозною проблемою, що потребує не лише діагностики, а й розробки ефективних заходів для його профілактики та корекції. Результати емпіричного аналізу, представлені в підрозділі 2.2, показали, що більшість волонтерів (60%) мають середній рівень вигорання, з акцентом на фазі напруження, спричиненої психотравмуючими обставинами. Високий рівень стресу (30% респондентів із показниками >300 балів за шкалою Х. Раге) і тривожності (35% із високими значеннями за шкалою Тейлора) підкреслюють необхідність адресної психологічної підтримки. Крім того, кореляційний аналіз виявив зв'язок вигорання зі стресом ($r = 0,62$), тривожністю ($r = 0,58$) і невротизмом ($r = 0,49$), а також захисну роль сумлінності ($r = -0,25$), що вказує на багатогранний характер феномену.

Метою цього підрозділу є розробка рекомендацій щодо корекційної роботи, спрямованої на подолання емоційного вигорання волонтерів. Особлива увага приділяється створенню тренінгової програми, яка враховує специфіку воєнного стану, психологічні особливості волонтерів (вік 30-35 років, мотивація до добровільної діяльності, високий рівень стресу) та результати емпіричного дослідження. Рекомендації базуються на сучасних психологічних підходах, зокрема когнітивно-поведінковій терапії, техніках релаксації, розвитку стресостійкості та груповій взаємодії, які довели свою ефективність у роботі з вигоранням. Розробка програми враховує як індивідуальні, так і групові методи роботи, щоб забезпечити гнучкість і доступність для волонтерів, які часто мають обмежений час через інтенсивну діяльність. У цьому підрозділі будуть представлені загальні рекомендації щодо профілактики вигорання.

Емоційне вигорання, за визначенням Х. Масlach, є синдромом, що включає емоційне виснаження, деперсоналізацію та зниження професійної самореалізації, який виникає внаслідок хронічного стресу. У моделі В. Бойко вигорання розглядається як динамічний процес із трьома фазами – напруження,

резистенція та виснаження, що дозволяє точніше ідентифікувати стадії та симптоми, релевантні для волонтерів у воєнний час. Результати дослідження підтвердили, що волонтери перебувають переважно у фазі напруження, що проявляється у тривожності, переживанні психотравмуючих обставин і незадоволеності собою. Ці симптоми тісно пов'язані з високим рівнем стресу, спричиненим такими подіями, як втрата близьких, зміна умов життя та інтенсивна діяльність, що підтверджує шкала Холмс-Раге.

Теоретичною основою корекційної роботи є концепція стресостійкості, яка передбачає розвиток ресурсів для подолання стресу через когнітивні, емоційні та поведінкові стратегії. У воєнний час волонтери стикаються з екстремальними умовами, які потребують не лише індивідуальної адаптації, а й соціальної підтримки, що робить групові методи корекції особливо ефективними. Когнітивно-поведінковий підхід дозволяє працювати з ірраціональними переконаннями, які посилюють тривожність і вигорання, наприклад, відчуттям провини за неможливість допомогти всім постраждалим. Техніки усвідомленості (mindfulness), запропоновані Дж. Кабат-Зінном, сприяють зниженню тривожності та відновленню емоційних ресурсів.

Особливу увагу приділено концепції соціальної підтримки, яка є ключовим фактором профілактики вигорання. Волонтери часто відчують брак підтримки через хаотичну організацію роботи, що підтверджує низький показник за шкалою «підтримка колег» у методиці Дж. Гібсона. Групові тренінги дозволяють створити середовище взаємодопомоги, де учасники можуть обмінюватися досвідом і формувати стратегії подолання стресу.

Необхідність корекційної роботи також обґрунтовується високим рівнем тривожності, виявленим за шкалою Дж. Тейлора (35% респондентів із високими показниками). Тривожність посилює вигорання, створюючи замкнене коло, коли стрес призводить до тривоги, а тривога – до емоційного виснаження. Техніки релаксації, дихальні вправи та когнітивна реструктуризація можуть розірвати це коло, підвищивши психологічну стійкість волонтерів.

На основі результатів дослідження пропонується низка загальних рекомендацій, які можуть бути реалізовані як індивідуально, так і в межах організаційної підтримки волонтерів. Ці рекомендації є універсальними та слугують основою для розробки тренінгової програми.

Організація психологічної підтримки:

1. Створення мережі психологічних консультацій для волонтерів, доступних як офлайн, так і онлайн (через Zoom, Telegram). Консультації мають бути безкоштовними та анонімними, щоб знизити бар'єри для звернення.

2. Впровадження регулярних супервізій для волонтерів, які займаються психологічною чи медичною підтримкою, оскільки ці групи показали найвищий рівень вигорання.

3. Розробка інформаційних матеріалів (буклетів, відео) про ознаки вигорання, тривожності та стратегії самодопомоги, адаптованих до воєнного контексту.

Розвиток стресостійкості:

1. Проведення тренінгів із розвитку стратегій подолання стресу (coping strategies), таких як вирішення проблем, пошук соціальної підтримки та позитивна переоцінка подій. Ці стратегії особливо важливі для волонтерів із високим невротизмом (25% із високими показниками).

2. Навчання технікам релаксації, зокрема прогресивної м'язової релаксації Джекобсона та дихальних вправ, які знижують фізіологічні прояви тривожності.

3. Впровадження практик усвідомленості (mindfulness), які допомагають зосередитися на теперішньому моменті та зменшити вплив психотравмуючих подій.

Покращення організаційних умов:

1. Оптимізація робочого навантаження шляхом чіткого розподілу завдань і залучення додаткових волонтерів для зменшення перевантаження.

2. Створення системи координації між волонтерськими групами, щоб уникнути хаотичності, яка посилює стрес.

3. Забезпечення доступу до базових потреб (їжа, відпочинок, безпечне місце для роботи), що знижує фізичне виснаження, яке сприяє вигоранню.

Посилення соціальної підтримки:

1. Організація регулярних зустрічей волонтерських груп для обміну досвідом і формування почуття спільноти. Це особливо важливо для волонтерів із низькою підтримкою колег.

2. Впровадження менторських програм, де досвідчені волонтери допомагають новачкам адаптуватися до складних умов.

3. Створення онлайн-платформ (форуми, чати) для спілкування волонтерів, де вони можуть ділитися успіхами та труднощами.

Індивідуальний підхід:

1. Розробка персоналізованих планів самодопомоги з урахуванням особистісних рис. Наприклад, волонтери з високим невротизмом потребують більше вправ на зниження тривожності, тоді як ті, хто має високу сумлінність, можуть скористатися техніками тайм-менеджменту.

2. Проведення діагностики рівня вигорання та тривожності перед початком корекційної роботи, щоб адаптувати методи до потреб конкретного учасника.

3. Надання рекомендацій щодо балансу між волонтерською діяльністю та особистим життям, щоб запобігти емоційному виснаженню.

Ці рекомендації враховують результати дослідження, зокрема високий рівень стресу та тривожності, а також специфіку воєнного стану, яка включає невизначеність, психотравмуючі події та брак ресурсів. Вони є підготовчим етапом для розробки тренінгової програми, яка деталізує ці підходи у структурованому форматі.

На основі загальних рекомендацій, представлених у частині 2.2, розроблено тренінгову програму, спрямовану на профілактику та корекцію емоційного вигорання волонтерів у період воєнного стану. Програма враховує психологічні особливості волонтерів (вік 30-35 років, мотивація до добровільної діяльності, високий рівень стресу та тривожності), а також

результати емпіричного дослідження, які показали домінування фази напруження (за методикою В. Бойко), високий стрес (30% із >300 балів за Холмс-Раге) і тривожність (35% із високими показниками за Дж. Тейлором). Програма поєднує групові та індивідуальні методи, щоб забезпечити гнучкість і ефективність у складних умовах воєнного часу, яка представлеа в додатку Б.

Матеріали включають роздаткові картки з описом вправ, аудіозаписи медитацій, шаблони для плану самодопомоги. Для онлайн-формату використовуються інтерактивні дошки для групових вправ.

Даний розділ присвячений розробці рекомендацій щодо корекційної роботи з емоційним вигоранням волонтерів у період воєнного стану. На основі результатів емпіричного аналізу (високий стрес, тривожність, домінування фази напруження) запропоновано загальні рекомендації, які включають організацію психологічної підтримки, розвиток стресостійкості, покращення умов роботи, посилення соціальної підтримки та індивідуальний підхід. Ці рекомендації стали основою для тренінгової програми, яка складається з 11 групових занять і 2 індивідуальних консультацій, розподілених на чотири модулі: діагностика вигорання, зниження тривожності, когнітивна реструктуризація та соціальна підтримка.

Програма поєднує когнітивно-поведінкові, релаксаційні та групові методи, враховуючи специфіку воєнного стану (психотравмуючі події, невизначеність) і психологічні особливості волонтерів (висока сумлінність, помірний невротизм). Вона спрямована на зниження вигорання та тривожності, формування навичок саморегуляції та посилення соціальної підтримки. Очікується, що програма підвищить психологічну стійкість волонтерів, допоможе їм ефективніше справлятися зі стресом і продовжувати діяльність без значного емоційного виснаження.

Запропоновані рекомендації та програма створюють основу для практичної реалізації психологічної підтримки волонтерів, що є важливим у контексті воєнного стану. Їхня адаптивність дозволяє використовувати

програму в різних форматах (онлайн, офлайн) і для різних груп волонтерів, що забезпечує її універсальність і практичну цінність.

Висновки до другого розділу

Здійснено емпіричне дослідження психологічних особливостей емоційного вигорання волонтерів у період воєнного стану. Проведений аналіз охопив теоретичні, методологічні та практичні аспекти, що дозволило не лише глибоко дослідити феномен вигорання, а й запропонувати науково обґрунтовані рекомендації для його корекції.

Було визначено теоретико-методологічні засади дослідження та описано діагностичний інструментарій. Теоретична основа ґрунтується на концепціях емоційного вигорання (Х. Масlach, В. Бойко), теоріях стресу (Г. Сельє, Т. Холмс, Р. Раге) та п'ятифакторній моделі особистості (Р. Мак-Крей, П. Коста), що забезпечило комплексний підхід до аналізу феномену. Вибірка дослідження, яка включала 30 респондентів на пілотному етапі та 50 респондентів на основному етапі (вік 30-35 років, волонтери воєнного часу), була сформована з урахуванням специфіки їхньої діяльності та психоемоційного навантаження. Для діагностики використано п'ять методик: діагностика емоційного вигорання В.В. Бойко, шкала стресостійкості та соціальної адаптації Холмс-Раге, п'ятифакторний опитувальник особистості, оцінка потенціалу вигорання Дж. Гібсона та шкала тривожності Тейлора в адаптації Т. Немчинова. Ці методики виявилися валідними та надійними, а їхня взаємодоповнюваність дозволила оцінити вигорання, стрес, тривожність і особистісні детермінанти в умовах воєнного стану. Вибір інструментарію був обґрунтований його чутливістю до психотравмуючих факторів і придатністю для україномовних респондентів.

Психодіагностика проводилася через Google Forms, що забезпечило зручність і анонімність для волонтерів, які працюють в умовах обмеженого часу. Обробка даних включала описову статистику, порівняння груп, перевірку гіпотез і кореляційний аналіз, виконаний за допомогою SPSS Statistics. Результати показали, що 60% волонтерів мають середній рівень вигорання за

методикою В. Бойко, із домінуванням фази напруження, зокрема симптому «переживання психотравмуючих обставин». Високий рівень стресу (30% респондентів із показниками >300 балів за Холмс-Раге) і тривожності (35% із високими значеннями за Тейлором) підтвердив значне психоемоційне навантаження, спричинене воєнним станом. Гендерні відмінності виявилися помітними у тривожності (вища у жінок), тоді як тип волонтерської діяльності впливав на вигорання: найвищі показники спостерігалися у волонтерів, які надають психологічну підтримку. Кореляційний аналіз установив сильний зв'язок вигорання зі стресом ($r = 0,62$), тривожністю ($r = 0,58$) і невротизмом ($r = 0,49$), а також слабку негативну кореляцію із сумлінністю ($r = -0,25$), що вказує на захисну роль цієї риси. Графічне відображення результатів (гістограми, діаграми розсіювання) допомогло візуалізувати тенденції та підтвердити статистичні висновки.

Розроблено рекомендації щодо корекційної роботи, спрямовані на профілактику та подолання емоційного вигорання. На основі емпіричних даних запропоновано загальні рекомендації, які включають організацію психологічної підтримки, розвиток стресостійкості, покращення умов роботи, посилення соціальної підтримки та індивідуальний підхід.

Тренінгова програма створює основу для практичної реалізації психологічної допомоги волонтерам, що є особливо актуальним у контексті тривалого воєнного стану. Ці висновки слугують підґрунтям для подальшого аналізу та впровадження заходів підтримки волонтерського руху в Україні.

ВИСНОВКИ

1. Теоретичний аналіз засвідчив, що емоційне вигорання є складним психоемоційним станом, який проявляється через емоційне виснаження, деперсоналізацію та зниження відчуття особистих досягнень. У контексті волонтерської діяльності в умовах війни цей стан посилюється низкою специфічних факторів, серед яких хронічний стрес, високе емоційне навантаження, вторинна травматизація через постійний контакт із людським горем, а також обмеженість ресурсів – як особистих, так і організаційних. Теоретичне підґрунтя дослідження базується на синтезі кількох наукових підходів: результативного, який розглядає вигорання як наслідок тривалого стресу; процесуального, що акцентує на його поступовому розвитку; біопсихосоціального, який враховує взаємодію біологічних, психологічних і соціальних факторів; а також мотиваційного, що підкреслює роль внутрішніх і зовнішніх мотивів у виникненні та подоланні вигорання. Ці підходи разом створюють цілісну картину феномену, дозволяючи розглядати його як багатокomпонентне явище, що потребує комплексного підходу до вивчення та корекції.

2. Емпіричне дослідження, проведене за участю 50 волонтерів віком від 30 до 35 років, дало змогу отримати детальні дані про рівень і особливості вигорання в цій групі. Результати показали, що 60% респондентів перебувають на середньому рівні вигорання, а 20% демонструють високий рівень, із переважанням фази напруження за методикою В. Бойко. Найвищі показники вигорання зафіксовано серед волонтерів, які надають психологічну підтримку, що пояснюється високим рівнем емпатії, необхідністю постійно переживати емоційний резонанс із травматичними історіями та браком часу на відновлення. Гендерний аналіз виявив певні відмінності: у жінок спостерігався вищий рівень тривожності і схильність до невротизму, що може посилювати сприйнятливність до вигорання. Водночас тип волонтерської діяльності виявився більш значущим чинником, ніж гендер, оскільки психологічна підтримка та гуманітарна

допомога пов'язані з вищими емоційними затратами порівняно, наприклад, із логістичними завданнями.

Кореляційний аналіз підтвердив тісний зв'язок емоційного вигорання з низкою психологічних показників. Зокрема, вигорання сильно корелює зі стресом ($r = 0,62$), тривожністю ($r = 0,58$) та невротизмом ($r = 0,49$), що відображає вплив воєнного контексту на психоемоційний стан волонтерів. Натомість сумлінність продемонструвала слабку негативну кореляцію з вигоранням ($r = -0,25$), вказуючи на її потенційну захисну роль, оскільки організованість і відповідальність допомагають волонтерам краще структурувати свою діяльність і справлятися з навантаженням. Високий рівень стресу (30% респондентів із показником >300 балів за шкалою Холмса-Раге) і тривожності (35% із високими значеннями за шкалою Тейлора) підкреслюють, як воєнна ситуація посилює психологічний тиск, роблячи волонтерів особливо вразливими до вигорання.

3. На основі отриманих даних було розроблено низку рекомендацій, спрямованих на профілактику та корекцію емоційного вигорання. Ці рекомендації охоплюють кілька рівнів: індивідуальний (розвиток стресостійкості, саморегуляція), організаційний (покращення умов роботи, чіткий розподіл завдань, забезпечення доступу до відпочинку) і соціальний (посилення підтримки з боку спільноти та колег). Центральним елементом стала тренінгова програма, розрахована на 11 групових занять і за потреби 2 індивідуальні консультації, яка включає чотири модулі: діагностика вигорання, зниження тривожності, когнітивна реструктуризація та формування соціальної підтримки. Програма поєднує когнітивно-поведінкові техніки (наприклад, переформулювання негативних думок), релаксаційні методи (дихальні вправи, медитація) та групову динаміку, що сприяє обміну досвідом і зниженню відчуття ізоляції.

Дослідження підкреслило критичну важливість своєчасної психологічної підтримки волонтерів, які відіграють ключову роль у підтримці суспільства під час війни. Волонтери, особливо ті, хто працює в зонах підвищеного ризику чи з

травмованими людьми, зазнають величезного психологічного тиску, що може призводити не лише до вигорання, а й до більш серйозних наслідків, таких як посттравматичний стресовий розлад.

Перспективним напрямом є також вивчення ролі організаційних факторів, таких як стиль лідерства чи рівень координації в волонтерських групах, у формуванні чи запобіганні вигоранню. Таким чином, дослідження не лише поглиблює розуміння психологічних викликів, з якими стикаються волонтери, а й пропонує конкретні інструменти для їхньої підтримки, сприяючи зміцненню їхнього психоемоційного здоров'я та стійкості суспільства загалом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білозерська С. Особливості емоційного вигорання волонтерів в умовах війни. *Психологія особистості фахівця в умовах воєнного часу та поствоєнної реабілітації*: матеріали VIII Всеукраїнської науково-практичної конференції (з міжнародною участю) Львів (27 жовтня 2023 року), Львів 2023. С. 28–31.
2. Бойко В. В. *Опитувальник для оцінки емоційного вигорання*. URL: https://vzia.khmnmu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/5/bojko_opytuvalnyk.pdf
3. Бондаренко А., Вдовцов Ю. Посібник по роботі з волонтерами. Київ, 2021. 164 с.
4. Брецько І. Депривація сімейного спілкування як основний негативний чинник психоемоційного вигорання підлітків. *Проблеми загальної та педагогічної психології. Збірник наукових праць Інституту психології імені Г.С. Костюка НАПН України*. 2016. Т. 13. С. 24-32.
5. Брецько І. І. Психоемоційне вигорання підлітків в умовах сімейної депривації: монографія. Мукачєво, 2015. с. 293.
6. Булатевич Н. М. Синдром емоційного вигорання вчителя : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. психол. наук : 19.00.04. Київ., 2004. 19 с.
7. Ващенко І. В., Андроник С.Л. Про деякі показники емоційного вигорання працівників ОВС. *Вісник ХНПУ ім. Г. С. Сковороди. Психологія*, 2007. №23. С. 44–52.
8. Ващенко І. В., Кондрацька Л.В.. Чинники, що зумовлюють емоційне вигорання підлітків. *Збірник наукових праць НПУ ім. М.П. Драгоманова. Психологічні науки*. 2006, 15 (39), С. 119–124.
9. Вейнінгер О. Стать і характер. Принципове дослідження. Харків: Фоліо, 2016. С. 3-13. 480 с.
10. Галецька І.І. Особливості емоційного вигорання менеджерів з різним рівнем самоактуалізації. *Актуальні проблеми психології*. 2007. Т. 5. Вип. 6. С. 89–95.

11. Гошовська Д., Гошовський Я., Рудницький О. Особливості впливу психоемоційного вигорання на деформацію Я-концепції депривованої особистості : теоретичний ракурс проблеми. *Психологічні перспективи*. 2023. № 41. С. 92–107.
12. Гошовський Я. Феномен емоційного вигорання особистості у контексті депривованої психогенези. *Психологічні перспективи*. 2016. Вип. 28. С. 67–80.
13. Гребенюк О., Білоус Р. Теоретичні основи дослідження емоційного вигорання у волонтерів. «*Economic and Social-focused Issues of Modern World*»: *Conference Proceedings of the 3rd International Scientific Conference* (Bratislava, Slovak Republic, November 17–18, 2020). The School of Economics and Management in Public Administration in Bratislava. 2020. С. 202–205.
14. Грига І., Брижовита О. Чинники виникнення психологічних проблем у волонтерів та шляхи оптимізації їхньої роботи. *Наукові записки Національного університету «Києво–Могилянська Академія»*. 1999. Т.7. Політологія та соціологія. Т. 7. С. 67-74.
15. Грисенко, Н. В. Особистісні детермінанти запобігання емоційному вигоранню педагога в аспекті досліджень позитивної психології. автореф. дис. ... канд. психол. наук : 19.00.01. Київ, 2011. 20 с.
16. Демидюк В. М., Пілат М. С. Психологічні чинники запобігання емоційному вигоранню військовослужбовців в умовах довготривалих збройних конфліктів. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Психологія» : науковий журнал. 2021. № 12. С. 102-106.
17. Дербеньова А.Г., Кунцевська А.В. Профілактика синдрому емоційного вигорання педагогів. *Вісник Львівського університету. Серія психологічні науки*. 2021. № 10. С. 105–112:
18. Дудяк В. Емоційне вигорання. Київ : Главник, 2007. 126 с.
19. Дяченко В.А., Мунасіпова-Мотяш І.А., Дубініна Д.Е. Задоволеність життям та рівень психологічного благополуччя студентської молоді. *Актуальні проблеми психології: Екологічна психологія: збірник наук*.

праць Інституту психології імені Г.С.Костюка. 2018. Т.VII Вип. 45. С. 120-129.

20. Жужа, Л. О. Модифікація функцій громадянського суспільства під впливом антитерористичної операції в Україні. *Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки*. 2019. С. 76-86.

21. Зайчикова Т. В. Соціально-психологічні детермінанти синдрому «професійного вигорання» у вчителів : автореф. дис. ... канд. психол. наук : 19.00.05. Київ., 2005. 20 с.

22. Зайчикова Т.В. Діагностика та профілактика синдрому «професійного «вигорання» у вчителів: метод. реком. Київ, 2003. 24 с.

23. Карамушка Л.М., Гнускіна Г.В. Психологія професійного вигорання підприємців : монографія. Київ. Логос,. 2018. 198 с.

24. Карамушка, Л., Зайчикова, Т., Бондарчук, О.. Особливості вияву синдрому «професійного вигорання» у вчителів. *Освіта і управління*, 6(3), 2003. С. 57-66.

25. Кліманська М., Галецька І. Українська адаптація короткого п'ятифакторного опитувальника особистості TIPI (TIPIUKR). *Психологічний часопис : науковий журнал*. Київ, 2021. № 3. Вип. 7. С. 57–74.

26. Кондрацька Л. В. Сімейні конфлікти як фактор емоційного вигорання у підлітків. дис. ... к-та психол. наук : 19.00.07. Харків, 2008. 223 с

27. Лазос Г. П. Психологічна підтримка волонтерів, що працюють з постраждалими. Психологічна допомога постраждалим внаслідок кризових травматичних подій: методичний посібник. Київ : ТОВ «Видавництво «Логос». С. 121-141.

28. Леженіна Л. М. Методи дослідження емоційного вигорання. *Наука і освіта*. 2008. № 8–9. С. 37–49.

29. Льошенко О., Кондратьєва В. Діагностика, профілактика, корекція синдрому «емоційного вигорання». *Вісник Львівського університету. Серія «Психологічні науки»*. 2021. Вип. 10. С. 105–112.

30. Марута Н.О., Чабан О.С., Каленська Г.Ю. Особливості емоційного вигорання в працівників сфери охорони неврологічного та психічного здоров'я. *Міжнародний неврологічний журнал*. 2019. № 7 (109). С. 22–30.
31. Мельник І. Соціально-психологічні чинники емоційного вигорання у волонтерів в умовах війни. *Розвивальний потенціал сучасної соціальної роботи: методологія та технології*: матеріали ІХ Всеукраїнської з міжнародною участю науково-практичної конференції з соціальної роботи 15-16 березня 2024 року, м. Київ С. 98–100
32. Міщенко М. С. Особливості синдрому емоційного вигорання. *Актуальні проблеми психології*. Т. XI. Вип. 6. Кн. II. 2013. С. 103–113.
33. Міщенко М. С. Профілактика та корекція емоційного вигорання у практичних психологів. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Психологія*. Харків, 2015. Вип. 57. С. 30-33.
34. Наумова В.Ю. Феномен емоційного вигорання. Освіта дорослих: енциклопедичний словник / ред. В.Г.Кременя, Ю.В.Ковбасюка. Київ.: Основа. 2014. С. 443-444.
35. Новини та публікації – Центр Знань. *knowledge.org.ua*. URL: <https://knowledge.org.ua/simptomi-emocijnogo-vigorannja-u-volonteriv-ta-sposobi-vidnovlennja-sil/> (дата звернення: 31.05.2025).
36. Новосьолова С. Профілактика емоційного вигорання у волонтерів: досвід психолога. *Бібліотечний форум: історія, теорія і практика*. 2022. № 4 (30). С. 6-7.
37. Островська Т. В. Емоційне вигорання в громадській діяльності (у волонтерів) під час війни : кваліфікаційна робота ... магістр : 053 Психологія / Островська Тамара Валентинівна. Київ, 2022. 101 с.
38. Пилипенко Л.В., Пилипенко В.М., Тимчук І.О. Психологічні особливості емоційного вигорання у волонтерів під час воєнного стану. *Наукові інновації та передові технології*. 2025. № 5(45). С. 2126-2134. URL: [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-5\(45\)-2126-2134](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-5(45)-2126-2134) (дата звернення: 24.05.2025).

39. Рудницький О. Психоемоційне вигорання особистості : теоретичні аспекти проблеми. *Психологічні перспективи*. 2024. № 43. С. 161–180.
40. Тимчук І.О. Психокорекція емоційного вигорання у волонтерів. *Особистість в екстремальних умовах*: матеріали XII Всеукр. науково-практ. Конф з міжнар. у., м. Львів, 23 квіт. 2025 р. Львів, 2025. С. 392–395.
41. Шевченко М. Соціально-психологічні аспекти управління персоналом. Одеса: Видавництво «Астролябія». 2019. С. 33-50.
42. Шевчук В. В. Сучасні підходи до визначення категорії «емоційне вигорання». *Габітус*. 2020. Вип. 17. - С. 141-145.
43. Шкраб'юк В. С. Емоційне вигорання особистості: психологічний аналіз проблеми. *Молодий вчений*. 2020. № 10(2). С. 293-296.
44. Юнг К. Г. Архетипи і колективне несвідоме. Львів: Видавництво «Астролябія», 2013. 588 с.
45. Cohen S, Kamarck T, Mermelstein R. *A global measure of perceived stress*. J Health Soc Behav. 1983 Dec;24(4):385-96. PMID: 6668417.
46. Freudenberger H. J. Staff burn-out. *Journal of Social Issues*, 30, 1974. p. 159–166.
47. Gold Y., Roth R. Teachers Managing Stress and Preventing Burnout: the Professional Health Solution: Taylor & Francis e-Library, 2005. P. 215.
48. Holmes T. The social readjustment rating scale. *Journal of psychosomatic research*. 1967. Vol.11. P. 213.
49. Maslach C., Leiter M., Schaufeli W. Measuring burn-out. In C. L. Cooper, S. Cartwright (Eds.). *The Oxford handbook of organizational well-being*. Oxford: Oxford University Press. 2008. P. 86-108.
50. McCrae, R. R., John, O. P. An Introduction to the Five-Factor Model and Its Applications. *Journal of Personality*, 1992. 60, p.175-215.
51. Selye, H. (1974). *Stress without distress*. J. B. Lippincott Company.
52. World Health Organization - Burn-out an "occupational phenomenon": International Classification of Diseases. URL: <https://www.who.int/news/item/28-05->

2019-burn-out-an-occupational-phenomenoninternational-classification-of-diseases
(date of access 14.03.2025).

ДОДАТКИ

Додаток А

Результати емпіричного дослідження всіх респондентів

спондент	Стать	п діяльно	рання (Бос	(Холмс-	жність (Тел	вигоран	Невротизм	умлінність
R01	Жінка	Гуманітар	63	312	46	80	46	33
R02	Жінка	Медична	44	281	27	67	22	37
R03	Чоловік	Логістичн	48	275	33	62	24	44
R04	Жінка	Медична	45	273	33	44	23	37
R05	Чоловік	Медична	32	209	22	60	19	43
R06	Жінка	Гуманітар	52	359	34	55	24	45
R07	Жінка	Медична	70	400	43	68	39	45
R08	Чоловік	Психологі	53	249	27	69	24	38
R09	Жінка	Гуманітар	40	241	26	66	12	42
R10	Чоловік	Медична	48	310	39	62	31	42
R11	Жінка	Гуманітар	63	299	30	51	22	41
R12	Чоловік	Медична	50	362	38	79	35	44
R13	Жінка	Гуманітар	43	211	29	59	11	38
R14	Жінка	Медична	49	337	40	68	33	42
R15	Жінка	Гуманітар	47	339	42	76	29	32
R16	Жінка	Медична	89	452	49	70	46	44
R17	Жінка	Медична	47	349	35	64	31	44
R18	Жінка	Гуманітар	46	306	26	54	22	37
R19	Чоловік	Психологі	61	337	42	84	36	36
R20	Чоловік	Логістичн	55	282	33	64	25	37
R21	Жінка	Гуманітар	41	364	35	62	36	46
R22	Жінка	Гуманітар	70	432	43	71	39	42
R23	Чоловік	Психологі	51	220	36	51	38	43
R24	Чоловік	Медична	45	273	27	63	33	48
R25	Чоловік	Медична	37	309	36	49	31	44
R26	Жінка	Медична	84	346	48	92	43	38
R27	Чоловік	Логістичн	47	370	41	75	38	28
R28	Жінка	Гуманітар	41	293	33	36	26	39
R29	Жінка	Гуманітар	39	168	31	74	30	42
R30	Чоловік	Логістичн	62	347	41	94	34	34
R31	Жінка	Гуманітар	51	309	27	57	23	41
R32	Жінка	Гуманітар	46	314	36	65	32	42
R33	Чоловік	Логістичн	37	314	23	67	30	40
R34	Чоловік	Логістичн	51	244	25	64	17	40
R35	Чоловік	Логістичн	62	359	34	82	28	37
R36	Жінка	Медична	49	282	26	32	29	50
R37	Чоловік	Психологі	47	291	32	68	29	37
R38	Чоловік	Медична	30	225	24	55	20	41
R39	Жінка	Гуманітар	54	348	30	82	24	33
R40	Жінка	Гуманітар	56	290	33	54	29	44
R41	Жінка	Гуманітар	86	446	56	115	40	33
R42	Чоловік	Логістичн	68	383	41	75	37	42
R43	Жінка	Гуманітар	62	351	34	70	35	41
R44	Жінка	Гуманітар	58	348	46	77	38	42
R45	Чоловік	Медична	65	318	40	63	40	41
R46	Чоловік	Логістичн	44	302	34	55	22	40
R47	Чоловік	Психологі	39	245	34	70	38	40
R48	Жінка	Гуманітар	44	317	26	71	27	50
R49	Жінка	Гуманітар	41	300	26	59	23	38
R50	Чоловік	Логістичн	42	330	38	68	29	40

Додаток Б

Програма тренінгу з профілактики та подолання емоційного вигорання для волонтерів

Цілі програми

Тренінгова програма має такі цілі:

Основна мета: Зниження рівня емоційного вигорання волонтерів шляхом зменшення тривожності, розвитку стресостійкості та відновлення емоційних ресурсів.

Специфічні цілі:

1. Формування навичок саморегуляції для подолання симптомів фази напруження (тривожність, переживання психотравмуючих обставин).
2. Посилення соціальної підтримки через групову взаємодію, що компенсує низький рівень підтримки колег.
3. Розвиток когнітивних стратегій для роботи з ірраціональними переконаннями, які посилюють вигорання (наприклад, почуття провини чи безсилля).
4. Підвищення психологічної стійкості через техніки усвідомленості та релаксації.
5. Формування індивідуальних планів самодопомоги з урахуванням особистісних рис (високий невротизм, сумлінність).

Структура програми

Програма розрахована на 11 групових занять тривалістю 1 година кожне, які проводяться двічі на тиждень протягом 5 тижнів. Такий формат враховує обмежений час волонтерів і дозволяє поступово засвоювати навички. Додатково передбачено 2 індивідуальні консультації (по 1 годині) для кожного учасника – на початку та наприкінці програми – для оцінки прогресу та

адаптації методів. Загальна тривалість програми становить приблизно 13 годин (11 групових + 2 індивідуальних).

Кількість учасників у групі – 8-12 осіб, що забезпечує комфортну взаємодію та можливість для кожного висловитися. Заняття проводяться в онлайн-форматі (через Zoom або Google Meet) або офлайн (у безпечних локаціях), залежно від умов воєнного стану. Кожне заняття включає теоретичну частину (10 хвилин), практичні вправи (30 хвилин) і рефлексію (20 хвилин).

Очікувані результати

Після завершення програми очікується:

1. Зниження рівня вигорання за методикою Бойко на 15-20% (особливо у фазі напруження).
2. Зменшення тривожності за шкалою Тейлора на 10-15 балів.
3. Підвищення суб'єктивного відчуття контролю над стресом (за відгуками учасників).
4. Формування 2-3 стійких навичок саморегуляції (релаксація, когнітивна реструктуризація).
5. Посилення соціальної підтримки, що відобразиться у вищих оцінках за шкалою Гібсона (підтримка колег).

Ефективність програми оцінюватиметься через повторне тестування (В.Бойко, Дж.Тейлор) та анкету зворотного зв'язку, де учасники оцінять корисність занять за 5-бальною шкалою.

Обмеження програми

Програма має певні обмеження:

1. Обмежений час волонтерів може ускладнити регулярну участь.
2. Онлайн-формат може знижувати емоційний контакт порівняно з офлайн.
3. Учасники з високим невротизмом можуть потребувати додаткових індивідуальних консультацій. Для подолання цих обмежень передбачено гнучкий графік, запис занять і можливість додаткових консультацій.

Методи та матеріали

Програма використовує такі методи:

1. **Психодіагностичні:** Чек-листи для оцінки вигорання на початку та наприкінці програми.
2. **Когнітивно-поведінкові:** ABC-аналіз, позитивна переоцінка, вирішення проблем.
3. **Релаксаційні:** Прогресивна м'язова релаксація, дихальні вправи, mindfulness.
4. **Групові:** Дискусії, обмін досвідом, парна робота для посилення підтримки.
5. **Творчі:** Малювання (ресурсне коло, мережа підтримки), уявлення (безпечне місце).

Програма складається з чотирьох модулів, кожен із яких відповідає певному аспекту корекції вигорання:

1. **Модуль 1:** Діагностика та усвідомлення вигорання (3 заняття).
2. **Модуль 2:** Зниження тривожності та релаксація (3 заняття).
3. **Модуль 3:** Когнітивна реструктуризація та стресостійкість (3 заняття).
4. **Модуль 4:** Соціальна підтримка та планування самодопомоги (2 заняття).

Модулі програми

Модуль 1: Діагностика та усвідомлення вигорання (Заняття 1-3)

Мета: Допомогти учасникам розпізнати ознаки вигорання, зрозуміти його причини та нормалізувати свої переживання.

Заняття 1. Знайомство, правила і введення в тему вигорання

Заняття 1: Знайомство та введення в тему

1. **Вправа «Історія мого імені»**

Тривалість: 20 хвилин

Опис: Кожен учасник розповідає про своє ім'я (чи псевдонім), як хоче, щоб до нього зверталися, і що його сюди привело. Сприяє створенню безпечного простору.

2. Вправа «Очікування та побоювання»

Тривалість: 25 хвилин

Опис: Учасники записують свої очікування від тренінгу й побоювання на стікерах. Групове обговорення з коментарями ведучого.

3. Вправа «Що я знаю про вигорання?»

Тривалість: 20 хвилин

Опис: Робота в малих групах. Учасники формулюють, що знають про вигорання. Потім ведучий

Заняття 2: Самодіагностика та усвідомлення стану

1. Лекція-дискусія

Тривалість: 15 хвилин

Опис: ведучий пояснює концепцію вигорання за моделлю В.Бойко (напруження, резистенція, виснаження) та її зв'язок із воєнним станом. Учасники діляться власним досвідом (анонімно, якщо бажають).

2. Вправа «Карта вигорання»

Тривалість: 30 хвилин

Опис: учасники заповнюють короткий чек-лист симптомів вигорання (на основі методики Бойко) і створюють індивідуальну карту, де позначають свої основні труднощі (тривожність, виснаження тощо).

3. Групова рефлексія

Тривалість: 30 хвилин

Опис: обговорення спільних ознак вигорання в групі. Ведучий підкреслює, що вигорання є природною реакцією на екстремальні умови, а не ознакою слабкості.

Заняття 3: Визначення ресурсів

1. Вправа «Ресурсне коло»

Тривалість: 25 хвилин

Опис: Учасники визначають внутрішні та зовнішні ресурси (цінності, підтримка, хобі).

2. Вправа «Карта балансу»

Тривалість: 30 хвилин

Опис: На аркуші малюється карта “ресурси — виснажувачі”. Аналіз особистого енергетичного балансу.

3. Групова дискусія «Що вже допомагає?»

Тривалість: 20 хвилин

Опис: Учасники діляться дієвими підходами до підтримки себе у важких ситуаціях.

Очікувані результати: Усвідомлення власного стану, зниження почуття ізоляції, формування мотивації до змін.

Модуль 2: Зниження тривожності та релаксація (Заняття 4-6) Мета: Навчити учасників технікам саморегуляції для зменшення тривожності та фізичної напруги, які домінують у фазі напруження.

Заняття 4: Розуміння тривожності

1. Міні-лекція про фізіологію тривоги (Сельє)

Тривалість: 10 хвилин

Опис: Пояснення, як стрес впливає на тіло та психіку.

2. Вправа «Сканування тіла»

Тривалість: 20 хвилин

Опис: Керована практика усвідомлення фізичних відчуттів для фіксації напруги.

3. Обговорення в парах «Коли моє тіло говорить “Стоп”»

Тривалість: 20 хвилин

Опис: Пошук тілесних маркерів стресу, обмін спостереженнями.

Заняття 5: Практики розслаблення

1. Міні-лекція

Тривалість: 10 хвилин

Опис: ведучий пояснює фізіологічні механізми тривожності (за Г. Сельє) та роль релаксації у зниженні стресу.

2. Вправа «Прогресивна м'язова релаксація»

Тривалість: 20 хвилин

Опис: учасники виконують техніку Джекобсона, послідовно напружуючи та розслабляючи м'язи.

3. Дихальна вправа «4-7-8»

Тривалість: 15 хвилин

Опис: техніка, яка допомагає заспокоїти нервову систему. Учасники практикують дихання у ритмі: вдих 4 секунди, затримка 7 секунд, видих 8 секунд.

4. Медитація усвідомленості

Тривалість: 20 хвилин

Опис: керована медитація на основі mindfulness, спрямована на зосередження на теперішньому моменті та зменшення тривожних думок.

Заняття 6: Емоційне заземлення

1. Вправа «Безпечне місце»

Тривалість: 25 хвилин

Опис: Візуалізація спокійного місця з обговоренням у парах.

2. Вправа «5-4-3-2-1»

Тривалість: 20 хвилин

Опис: Граундінг-техніка: фокус на п'яти сенсорних відчуттях для стабілізації.

3. Коло вражень

Тривалість: 15 хвилин

Опис: Учасники діляться, що для них було новим або корисним у вправах.

Очікувані результати: Зниження фізіологічних проявів тривожності, формування навичок релаксації, підвищення контролю над емоційним станом.

Модуль 3: Когнітивна реструктуризація та стресостійкість

(Заняття 7-9)

Мета: Навчити учасників змінювати ірраціональні переконання, які посилюють вигорання, і розвивати стратегії подолання стресу.

Заняття 7: «Виявлення та трансформація автоматичних думок»

1. Вправа «Думки на папері»

Тривалість: 40 хвилин

Опис: Учасники записують свої автоматичні думки під час стресової ситуації, потім група допомагає знайти докази "за" та "проти" цих думок, щоб сформувати збалансовану альтернативу.

2. Вправа «Діалог із внутрішнім критиком»

Тривалість: 30 хвилин

Опис: Письмова техніка, де учасник веде діалог із внутрішнім голосом, який критикує, з метою усвідомлення ірраціональності цього голосу та формування підтримуючих відповідей.

3. Групова рефлексія

Тривалість: 15 хвилин

Обговорення, як зміна ставлення до думок впливає на емоційний стан і поведінку.

Заняття 8: «Когнітивні механізми стресу та їх корекція»

1. Міні-лекція

Тривалість: 15 хвилин

Опис: ведучий пояснює основи когнітивно-поведінкової терапії та вплив думок на емоції. Наприклад, переконання «Я мушу допомогти всім» посилює почуття провини.

2. Вправа «АВС-аналіз»

Тривалість: 30 хвилин

Опис: учасники аналізують ситуацію (А – подія, В – думка, С – емоція) і замінюють ірраціональні думки на реалістичні (наприклад, «Я роблю все можливе» замість «Я недостатньо допомагаю»).

3. Вправа «Рішення проблем»

Тривалість: 25 хвилин

Опис: Учасники в парах розв'язують типову стресову ситуацію (наприклад, брак ресурсів), використовуючи алгоритм: визначення проблеми, пошук рішень, вибір найкращого.

4. Техніка «Позитивна переоцінка»

Тривалість: 20 хвилин

Опис: учасники переформулюють негативний досвід у позитивний урок (наприклад, «Ця ситуація навчила мене краще планувати»).

Заняття 9: «Релаксація і усвідомленість для стресостійкості»

1. Вправа «Тіло і стрес»

Тривалість: 30 хвилин

Опис: Коротка практика сканування тіла, щоб відчути напружені ділянки, і навчитись розслабляти їх усвідомлено.

2. Практика «Візуалізація ресурсу»

Тривалість: 25 хвилин

Опис: Ведучий проводить вправу візуалізації безпечного місця або внутрішнього ресурсу для зниження напруги.

3. Обговорення «Стрес та тіло: як це пов'язано?»

Тривалість: 15 хвилин

Рефлексія з ведучим і обмін враженнями.

Очікувані результати: Зменшення ірраціональних переконань, підвищення впевненості у здатності справлятися зі стресом, розвиток адаптивних стратегій.

Модуль 4: Соціальна підтримка та планування самодопомоги

(Заняття 10-11)

Мета: Посилити соціальну підтримку в групі та розробити індивідуальні плани профілактики вигорання.

Заняття 10: «Як ефективно просити про підтримку»

1. Вправа «Прохання про допомогу»

Тривалість: 40 хвилин

Опис: У парах учасники відпрацьовують формулювання запитів про підтримку, практикують асертивність, уникаючи агресії або пасивності.

2. Вправа «Підтримка іншого»

Тривалість: 30 хвилин

Опис: Рольова гра, де учасники навчаються слухати, підтримувати і пропонувати допомогу, використовуючи техніки емпатичного спілкування.

Заняття 11: «Соціальний контракт: підтримка і довіра

Міні-лекція

Тривалість: 10 хвилин

Опис: ведучий пояснює роль соціальної підтримки у профілактиці вигорання

1. Вправа «Мережа підтримки»

Тривалість: 25 хвилин

Опис: учасники малюють схему своїх соціальних зв'язків (друзі, колеги) і планують, як звертатися по допомогу.

2. Групова вправа «Обмін досвідом»

Тривалість: 30 хвилин

Опис: учасники діляться власними стратегіями подолання стресу, створюючи «банк ідей» для групи.

3. Вправа «План самодопомоги»

Тривалість: 30 хвилин

Опис: кожен учасник створює індивідуальний план, включаючи 2-3 техніки з тренінгу (наприклад, дихальні вправи, АВС-аналіз), які застосовуватиме щодня.

4. Заключна рефлексія

Тривалість: 25 хвилин

Опис: учасники обговорюють, що змінилося за час тренінгу, і діляться планами на майбутнє

Очікувані результати: Формування почуття спільноти, підвищення соціальної підтримки, створення реалістичних планів профілактики вигорання.